

De Afrekening

De Afrekening

Henk de Goede

Inclusief en in vervolg op De Verzameling

Eerste druk mei 2019

Tweede druk juli 2019

Schrijver: Henk de Goede

Omslagontwerp: NovaCom Holding BV

Omslagfoto: Rob van Esch

ISBN: 89402192209

© Henk de Goede

Proloog

Hij probeerde een zelfverzekerde indruk te vestigen. Per slot was hij niet de eerste de beste. Gebruikelijk werd hij met egards behandeld. Het geheel werd vast opgeblazen. Waarom was op tijd betalen zo belangrijk. Mogelijk was het een bluf.

Mogelijk, niet waarschijnlijk.

Hij was altijd een goede klant geweest. Hij had toch altijd op tijd betaald. Deze keer kon hij ook wel betalen alleen niet gelijk. Gelet op de relatie die ze hadden, kon hij toch op enige clementie rekenen.

Waarschijnlijk.

De man die zijn hand vastbond had geen woord gezegd. Er ging iets dreigends van hem uit. Het werd ook wel bevorderd door het masker dat hij droeg. Met carnaval zou hij geen slechte sier hebben gemaakt. Nu was het behoorlijk smakeloos. Wilde hij soms niet herkend worden?

Mogelijk, waarschijnlijk

Het was zo aantrekkelijk geweest. Zijn verzameling was gegroeid met stukken geheel passend bij wat hij voor ogen had. Zijn wensen waren alleen groter geweest dan zijn portemonnee zich kon veroorloven. Het was waarschijnlijk beter geweest als hij dat wat eerder had toegegeven.

Waarschijnlijk?

Tot voor kort had het hem zakelijk meegezeten. Het verdiende geld had hij via slimme beleggingen in korte tijd weten te verdubbelen. Het had hem wat overmoedig gemaakt en hem doen besluiten aandelen in internetbedrijven te nemen. Nu noemden ze het de “internet bubble”. Mogelijk had hij beter daaraan niet meegedaan

Mogelijk?

De man met het masker keek naar rechts. Daar stond iemand buiten zijn gezichtsveld. Het leek of er op een teken werd gewacht. Het was blijkbaar gegeven want de man pakte de injectie spuit en liet er een beetje kleurloze vloeistof uit naar buiten komen. Dan duwde hij naald van de spuit in de pink van de vastgebonden hand. Verdoven was blijkbaar belangrijk. Zou het onderdeel van de bluf zijn?

Waarschijnlijk?

De man kwam bij. De pijn in zijn linkerhand was draaglijk. De verdoving was nog niet uitgewerkt. Hij was flauwgevallen toen de man met het masker het mes naar beneden had geduwd. De hand was verbonden en voor hem op de tafel stond en doosje met ijs waarin een deel van zijn pink. Zou het nog weer aangenaaid kunnen worden?

Mogelijk. Niet Waarschijnlijk

Op het kaartje dat naast het doosje stond: “deelbetaling”.
Zouden ze denken dat hij nu de rest snel zou betalen?

Vast!

1

Inspecteur Jerome Renoir van de Nationale Politie - Direction Régionale de Police Judiciaire de Paris (DRPJ Paris) - zuchtte en bleef even nadenkend voor zich uit staren toen hij de telefoon na een lang gesprek met een Chinese collega had neergelegd. Het was geen gemakkelijk gesprek geweest. Het had in het Engels plaatsgevonden en dat beheersten beiden niet vlekkeloos. Daarbij kwam dat de uitspraak van de Chinees, die overduidelijk gestrest was, bijna niet te volgen was. Hij had zijn best gedaan niet te laten merken dat het hem stoorde. Het onderwerp had hem namelijk zeer geboeid. Het betrof de derde inbraak in een Museum in Peking waar schatten van het oude keizerrijk waren tentoongesteld. Het was voor de Chinese regering extra pijnlijk omdat de veiligheid van het museum formeel bij het ministerie voor binnenlandse zaken lag en dat had overduidelijk druk uitgeoefend op de afdeling waar zijn collega werkzaam was. De druk was blijkbaar extra groot geweest want normaal hangt een politiefunctionaris uit China zijn vuile was niet buiten. Renoir had deze Chinese collega twee jaar geleden ontmoet op een congres waar onder meer onderwerpen als kunstroof waren behandeld. Hij had op de eerste dag tijdens de lunch naast de Chinees gezeten en dat was zo goed bevallen dat ze de maaltijden daarop vaker samen hadden genuttigd. Hij had geleerd dat de Chinees een functie had die vergeleken kon worden met een hoofdcommissaris bij de DRPJ. Hij gaf leiding aan een afdeling die als hoofddoel had het bestrijden van de illegale export van het Cultureel Erfgoed van China. Het was blijkbaar een probleem dat vrij groot was. Er waren in ieder geval, zo bleek uit de verhalen van de commissaris, meer dan 100 man mee bezig.

Eén van de frustraties van de Chinezen was dat de rovers hun buit zo gemakkelijk in het Westen konden slijten. Ze hadden getracht uit te vinden wat mogelijke afnemers konden zijn en waren tot de conclusie gekomen dat die in de kring van welgestelde particulieren gezocht moesten worden.

Renoir begreep die frustratie helemaal. Ook hij worstelde met het gegeven dat een aantal welgestelden het niet zo nauw nam met de afkomst van hun kunstverzameling. Zeker als de kunstschatten afkomstig waren van in verre landen uit door de Staat beheerde musea leek de potentiële kring van afnemers aanzienlijk. Sommige verzamelaars verdacht hij ervan dat ze zoekopdrachten gaven die zich niet beperkten tot de officiële verkoopkanalen. Natuurlijk werd het allemaal zo gespeeld dat de kunststukken voorzien waren van documenten

die moesten aantonen dat de verkopers te goeder trouw waren. En dan had je natuurlijk ook nog de lieden die hun verzameling gesplitst hadden in een publiek en een besloten gedeelte. In dat laatste was een hoog percentage van de door de Chinees gezochte kunstschaten aanwezig.

Tijdens de gesprekken die hij op het congres met de Chinees voerde, had hij, na wat meer drankjes dan normaal, gesproken over zijn ideeën om deze vorm van criminaliteit in te dammen. Het idee was in principe simpel. Omdat bijna alle politiekorpsen worstelden met de officiële regels die vaak het leven van de gerechtsdienaren behoorlijk belemmerden in hun mogelijkheden slagvaardig op te treden, had hij het idee gekregen het probleem eens van een heel andere kant te bekijken.

Stel, zo had hij de Chinees uitgelegd, dat je bestrijden van criminaliteit zou opzetten zoals een bedrijf dat zou doen. In dat geval zou de politiecommissaris een zakenman kunnen zijn die de handel in illegaal verkregen kunst zou kunnen aanpakken als een potentieel concurrerend product en als hij dat zou willen indammen, hoe zou hij dat dan doen. Als eerste zou hij zoveel als mogelijk informatie over dat product verzamelen en op basis daarvan een plan van aanpak opstellen. En omdat het een betrekkelijk nieuw product betrof zou alle informatie welkom zijn. De Chinese collega was eerst wat sceptisch doch gaandeweg werd hij enthousiaster. Ze waren uit elkaar gegaan met de belofte er verder over na te denken en sindsdien hadden ze elkaar een paar keer getroffen en verder gesproken over het idee.

Renoir had het plan meer handen en voeten gegeven en het verkeerde in wat je zou kunnen zeggen een proefstadium. Omdat kunstroof een internationaal probleem is, had hij zijn 'bedrijf' als een internationale operatie opgezet. Al werkende was hij enthousiast geworden en was hij erin geslaagd een aantal collega's bij politiekorpsen in verschillende landen voor het plan te winnen. Het sprak blijkbaar zo aan dat er ook op de hogere echelons over werd gesproken en een paar maanden geleden was hij ontboden bij zijn hoogste baas die zeer geïnteresseerd geluisterd had naar zijn plan. Hij had te horen gekregen dat het plan als verfrissend qua aanpak werd beschouwd doch dat het geen officiële steun van de leiding kreeg. Toen hem dat werd verteld, had het accent gelegen op 'officieel'. Renoir liep lang genoeg mee om te begrijpen dat hij eigenlijk groen licht had gekregen om het idee verder uit te werken, maar dat als er problemen zouden ontstaan zijn superieuren zouden zeggen dat ze geen steun aan het plan hadden gegeven. In het begin was hij teleurgesteld geweest, later had hij begrepen dat het goed was dat ze zich zo hadden opgesteld omdat hij nu veel vrijer kon opereren en daardoor sneller kon handelen.

Het idee werd op de werkvloer van de verschillende politiediensten omarmd. Het had het imago van een geuzenoperatie. Buiten de officiële organisatie, met al haar regels, bezig zijn, sprak een heleboel mensen aan. Daar lag ook de zwakte van het concept, zodat Renoir wat gas terug had genomen en de kring van collega's waar hij mee werkte beperkt had tot de hoognodige. Feitelijk was het een netwerk van gelijk denkende misdaadbestrijders geworden die informatie uitwisselden en die waar mogelijk elkaar hielpen. Qua organisatie was het niet eenvoudig. Omdat alle betrokkenen meededen op basis van vrijwilligheid, was het sturen van de operaties best complex. Ook het overhevelen van gevonden resultaten in officiële onderzoeken moest met grote zorg gebeuren omdat anders de kans groot was dat eventuele bewijzen als niet ontvankelijk werden bevonden. Verder merkte Renoir dat de verleiding vaak groot was zelf rechter te gaan spelen, wat ook weer niet de bedoeling was.

Zijn Chinese collega had met zoveel woorden een beroep gedaan op 'het bedrijf van Renoir' en hij had, na enige aarzeling zijn steun toegezegd.

Toen hem werd verteld dat de sporen naar Frankrijk leidden, had hij een aardig idee in welke richting hij moest zoeken. Hij wist bijna zeker wie bij de door zijn collega omschreven inbraak betrokken kon zijn. Het paste helemaal bij degene die hij in gedachten had. Werkterrein en werkmethode pasten volledig. Voor zover je van werkterrein kon spreken. Formeel was er sprake van een handelshuis dat redelijk succesvol was en dat een breed scala van goederen importeerde waaronder containers vol met elektronica uit het verre oosten. Maar informeel...

De klopp op de deur deed hem opschrikken. De assistente, Marie-Eclair, zijn steun en toeverlaat op kantoor, attendeerde hem erop dat in de vergaderzaal op hem werd gewacht. Hij dankte haar, pakte zijn spullen en haastte zich de kamer uit op weg naar een vergadering die ongetwijfeld weer meer werk zou opleveren dan hem lief was en waarvan de succesgraad te betwijfelen viel. Het was niet anders.

2

Het geluid van een claxon schuin achter hem deed Evert Tromp opschrikken. De bestuurder van de auto die de vluchtstrook opreed om schade te voorkomen, maakte een niet verkeerd te begrijpen gebaar. Tromp stak verontschuldigend zijn hand op. Hoewel twee uur 's-nachts, was het druk op de A4. Hij had net bij Schiphol ingevoegd en had alweer gelijk moeten inhouden. Het verkeer moest ritsen naar de rechterbaan omdat de twee linkerbanen nodig waren voor onderhoudswerkzaamheden waar niets van te zien was. Normaal zou hij zich daar reuze over hebben opgewonden maar nu waren zijn gedachten ergens anders. Hij reed eigenlijk op de automatische piloot en niet zo goed getuigde de claxon.

Het suisde in zijn oren. Vanaf gisterochtend acht uur tot een half uur terug was hij omringd door juristen, financiële- en Merger & Acquisition experts van de bank die hem hadden geholpen. Maar nu was dan alles klaar. De verkoop was een feit. Niet meer terug te draaien. Vandaag, eigenlijk dus gisteren, hadden de 'signing en closing' plaatsgevonden. Signing en closing twee woorden die hem een jaar geleden niet veel meer hadden gezegd dan dat zijn advocaten ze weleens bezigden als ze het hadden over het sluiten van contracten van Speed.Com in het buitenland. Nu trof het hem in privé.

Maanden van onderhandelen over de verkoop van Speed.Com waren achter de rug. Hij was gewend geraakt aan het idee dat hij straks, nu dus, niets meer te vertellen had in een bedrijf dat hij had opgericht, vormgegeven en laten groeien tot het bedrijf op het gebied van high speed modems. Nu stond hij alleen nog maar te boek als de oprichter, verder was hij ex-eigenaar, ex-directeur en ex-collega. Met dat laatste had hij nog de meeste moeite. Het voelde als een soort van in de steek laten. Speed.Com zou niet geweest zijn wat ze nu was zonder de grote inzet van zijn medewerkers die hij consequent als 'collegae' aanduidde. In de tweemaandelijks column van het personeelsblad had hij nooit verzuimd te benadrukken hoe belangrijk de medewerkers waren voor het succes van Speed.Com. Dat hij bij de verkoop fatsoenlijke bonussen voor staf en medewerkers had bedongen, deed toch niets af aan het feit dat hij het gevoel had hen tekort te doen.

De mannen van de bank hadden hem gewaarschuwd. 'Weet dat u het nooit goed kan doen,' hadden ze gezegd. 'Binnen het bedrijf zullen de verhalen over de verkoop een eigen leven gaan leiden. Er zullen er maar weinig zijn die het u

volledig gunnen. Doe wat gebruikelijk is en neem de tijd om het te verwerken.' Verwerken noemden ze het. Het was of zij vonden dat hij een loterij had gewonnen en aan het idee moest wennen.

Direct na het tekenen werden grote bedragen op de rekening van zijn Holding bijgeschreven, waarvan delen weer ogenblikkelijk werden doorgesluisd naar beleggingsrekeningen die, volgens het plan van zijn financiële adviseur, het meeste zouden opleveren. Hij had het zien gebeuren en weinig gevoeld. Het leek net of het iemand anders aanging. Het was zo'n anticlimax! Nu was hij dan wat ze noemen een man in bonus. Niet dat hij in de lijst van Quote een hoge plaats zou bezetten, maar hij hoefde, als hij dat wilde, niet meer te werken want alleen al van de rente van het geheel praktisch zonder risico weggezette deel van de koopsom, viel riant te leven. De meer risicovolle beleggingen zouden, volgens zijn adviseur, 'de boterham nog eens extra leuk versieren'.

Wie had dat gedacht dat die terloops gemaakte opmerking bij zijn zus op haar verjaardag zo'n effect zou hebben. Een studievriend van haar bleek bij een bedrijf te werken dat voor een Amerikaanse producent op zoek was naar 'broadband technology'. Toen Tromp uitlegde dat hij veel met 'broadband solutions' bezig was en dat Speed.Com al jaren de leverancier van high speed oplossingen voor internet via Kabel was, hadden ze binnen een week een afspraak. Vervolgens bleek dat een belangrijke klant van die producent – een grote Amerikaanse kabelexploitant – de techniek van Speed.Com dringend nodig had om zijn CATV-netten te upgraden opdat hij die 'in de etalage' kon zetten als echte 'broadband networks'. Kort daarop kwam de directie van de producent naar Gouda om over een mogelijke overname te praten.

Achteraf prees hij zich gelukkig dat hij zich had laten adviseren door experts van de Merger en Acquisition Afdeling van een Londense Bank. Ze hadden wel wat gekost maar het resultaat was dat hij bijna drie keer zoveel had gekregen dan hij zelf voor mogelijk had gehouden. Ook de vorm waarin de deal werd gegoten zou nog wel eens veel extra kunnen opleveren. Hoe alles precies werkte was hem zelfs nu nog niet honderd procent duidelijk. Marius Mooiweer, zijn financiële adviseur, had hem aangeboden, 'als het stof gedaald is', in alle rust nog eens alle processen uit te leggen. Daar zou hij een dezer dagen maar eens gebruik van maken.

De afgesloten stroken werden vrijgegeven en hij kon weer vaart maken. Hij zette de cruise control op 100 km.

De straat waaraan Tromp woonde was bepaald niet breed. De ingang van de parkeergarage lag naast de hoofdingang. Vanuit de garage kon de hal bereikt worden door een deur die zichzelf sloot als tenminste de dranger goed werkte,

wat niet altijd het geval was. Hierdoor was het mogelijk om via de parkeergarage de hal te bereiken zonder dat je ergens hoefde aan te bellen. Hij had er al een paar keer over geklaagd bij de vereniging van eigenaren zonder al te veel resultaat. Hij vond dat niet leuk, zeker niet omdat de agenten na de melding van de inbraakpoging in zijn flat, hadden opgemerkt dat het in dit gebouw wel erg gemakkelijk was om bij de appartementen te komen. De inbraakpoging had niet veel materiële schade tot gevolg gehad, doch tussen zijn oren was het effect aanzienlijk. Als hij eraan teruggedacht voelde hij zich bepaald niet lekker. Het was dat de insluiper op weg naar buiten een glas van het aanrecht had gestoten waardoor hij wakker was geworden. Zijn open aktetas in het midden van de hal sprak boekdelen. Hij was gelijk de galerij op gestormd, daarbij zoveel kabaal makend dat de insluiper er vandoor ging zonder zijn auto, waarvan hij de sleutels ook gepikt had, mee te nemen. De calculator, zijn mobiele telefoon en zijn toegangspas waren echter verdwenen. Het was een boel gedoe geweest. Aangifte doen zou nooit zijn hobby worden. De agenten waren best van goede wil doch ook erg duidelijk over de pakkans van de onverlaten die, volgens hen, dicht bij nul kwam. Hun adviezen over beveiliging had hij overgenomen en tegenwoordig ging hij niet slapen zonder “het huis op alarm te zetten”, na eerst gecontroleerd te hebben of de deuren en ramen goed gesloten waren.

Tromp liep de galerij op, opende de voordeur en eindigde het piepen van het alarm door de code in te tikken. Een effectieve code: geboortedag en maand van zijn assistente en het geboortjaar van zijn moeder. Twee dingen die hij gemakkelijk kon reproduceren. Hiermee sloeg hij twee vliegen in een klap want de verjaardag van zijn assistente vergeten deed hij niet gauw.

Tromp was wel moe maar had nog geen slaap. Hij pakte een flesje bier uit de koelkast en ging op de bank zitten, zette de tv aan en wachtte tot het beeld doorkwam. Herhaling van het journaal. Hij zette het geluid zacht en drukte de knop van de teletekst in. Er was niet veel spannends te lezen. ‘Hetzelfde nieuws, andere namen’ zou zijn moeder hebben gezegd. Ja, daar dacht hij vaak aan. Hij betrapte zichzelf erop dat hij vaker dan normaal de ogenschijnlijk simpele volkswaarheden van zijn moeder citeerde. Hij deed het ook, niet altijd gepast, in vergaderingen wat hem vaak de lachers op zijn hand bracht. Daar genoot hij van. Hij zag graag een lach op de gezichten die hem omringden.

Zijn ronde langs de ramen en deuren leverde niets bijzonders op zodat hij gerustgesteld het alarm inschakelde. Na het tandenpoetsen en de gang naar het toilet, kroop hij in bed en liet de slaap over zich komen. Wat zou hij morgen doen? Voordat hij dat bedacht had, zakte hij weg in een onrustige slaap.

3

De zon scheen recht op de gordijnen. De temperatuur in de kamer was al onaangenaam hoog. Tromp zweette en voelde zich stijf. Hij keek op de wekker en zag dat het halftien was. Hij schoot verschrikt overeind en zakte toen langzaam terug. Hij hoefde niet naar kantoor. Een rare gewaarwording. Net of hij verlof had maar dan anders. Hij liet het tot zich doordringen. Er was bijna niets dat direct hoefde. Hij stond op, liep de gang in, schakelde het alarm uit en ging terug naar de badkamer. Een korte douche deed hem goed. Terwijl hij zich afdroogde keek hij in de nog net niet beslagen spiegel. Wat hij zag was naar zijn mening niet echt slecht. Met zijn 1.83 meter was hij niet klein en best gespierd. Zijn maag zou wat minder uit mogen steken doch was waarschijnlijk met wat training beter in vorm te krijgen. Hij was blij dat hij, ook wanneer het erg druk was op de zaak, steeds de moeite had genomen twee keer per week in een fitnesscentrum te trainen. In de zomer wisselde hij dat af met loopjes van 10 tot 20 kilometer. Een gezonde geest in een gezond lichaam kwam bij hem op. Na het scheren en het tandenpoetsen kleepte hij zich aan. Vandaag in jeans en een blauw overhemd. De bruinleren wandelschoenen completeerden het geheel. Daar moest mogelijk iets aan gedaan worden. Mode was niet iets waar hij veel enthousiasme voor opbracht. Kleding moest functioneel zijn. Zijn kledingkast kende niet veel anders dan een paar spijkerbroeken, wat vrijetijdskleding, twee kostuums voor 'als er klanten kwamen' en een niet vaak gedragen smoking. De vrijetijdskleding had hij niet eens zelf uitgezocht. Hiervoor kreeg zijn zuster alle krediet. Als zij hem niet af en toe had uitgenodigd voor een 'middagje shoppen', had hij nu nog in de jasjes van 10 jaar geleden gelopen.

Zijn zus, Veronique, 'V' voor haar vrienden en klasgenoten, was van jongs af aan zijn steun en toeverlaat geweest. Sociaal gezien scoorde Tromp veel lager dan Veronique. Daar was hij zich wel van bewust. Mocht zijn IQ ver boven normaal liggen, zijn sociale vaardigheden lieten te wensen over. Al op de lagere school had Veronique hem beschermd, vaak indirect en zonder het zich te realiseren. Met haar rappe babbel en soms scherpe tong, was ze geliefd en gevreesd. Er waren maar weinig kinderen die zich met haar konden meten en als ze het nodig vond, kon ze ook behoorlijk van zich af meppen. Zo belandde Tromp bijna automatisch in de beschermingsfeer van zijn jongere zus. Op de middelbare school was het niet veel anders geweest. Ook daar was hij, vanaf het moment dat zij ook op het gymnasium zat, al snel 'de broer van V' wat hem

voldoende status bezorgde om zonder veel aanvaringen de middelbare schooljungle te overleven.

Het hielp wel dat Veronique, die net als hij les had van een bekende Taekwondo leraar, Nederlands kampioen dames werd in Tang Soo Do een vechttechniek die beschouwd wordt als de grondlegger van Taekwondo. Het kampioenschap was aan de school niet onopgemerkt voorbijgegaan. Veronique beweerde overigens stellig, tegen iedereen die het wilde horen, dat haar broer veel beter was dan zij. Tromp was technisch mogelijk beter maar in wedstrijden lang niet zo goed. Hij dacht vaak net iets te lang na. Veronique sparde veel intuïtiever wat haar de benodigde punten opleverde. Maar, zoals vaak in het leven, is het niet nodig om ergens goed in te zijn, als maar gedacht wordt dat het zo is. Dus voor de zekerheid lieten ze op school Tromp met rust. Die ene keer dat een nieuwe leerling dacht hem te kunnen narren en de 'die-moet-je-met-rust-laten' signalen van de andere kinderen negeerde, bewees Tromp dat ook hij van zich af kon bijten met minder plezierige gevolgen voor zijn opponent. Het leverde wel een gesprek met de directeur van het gymnasium op, maar omdat het zijn eerste keer was, bleef het bij een waarschuwing. De nieuweling had zijn les geleerd, het imago van Tromp was bevestigd en hij werd verder met rust gelaten.

Toen Tromp naar de TU in Delft ging en Veronique later naar de Erasmus Universiteit in Rotterdam, was haar invloed uiteraard nauwelijks aanwezig. Tegen die tijd had hij echter voldoende sociale vaardigheden ontwikkeld om zich staande te houden in een wereld waar je toch als eerste op je studieresultaten werd afgerekend. En die studieresultaten waren goed. Zo goed zelfs dat hij verschillende prijzen voor excellente studenten binnenhaalde en met gemak binnen de daarvoor staande termijnen cum laude slaagde. Dat hij naast de studie Elektrotechniek de colleges Natuurkunde volgde en daarbij ook nog tijd wist te vinden om klussen voor bedrijven uit te voeren, maakte hem meer dan bekend bij de leiding van de Universiteit. Hij kreeg toen hij afstudeerde dan ook een 'promotieplaats' aangeboden maar bedankte daar vriendelijk voor.

Zijn ouders volgden zijn studieresultaten via zijn spaarzame verhalen. Terloops meldde hij de prijzen die hij de eerste jaren binnen haalde. Het winnen van prijzen was toen een soort sport voor hem geworden. Het was begonnen tijdens een introductiedag op de TU waar de decaan in zijn inleidend praatje meldde dat er voor slimme studenten een aanmoedigingspremie bestond. Thuisgekomen had hij tijdens het avondeten hiervan melding gemaakt en geopperd dat hij mogelijk in aanmerking kwam. Pa Tromp had gelachen en gezegd:

‘Dat zou leuk zijn. Als je die premie krijgt, verdubbel ik hem.’

‘Daar houd ik u aan,’ had Tromp glunderend geantwoord.

De eerste premie was een geldbedrag ter grootte van 5.000 gulden en omdat hij meer dan 8 gemiddeld had voor alle vakken relevant voor de TU, had hij ook zogenaamde extra studiefaciliteiten gekregen ter waarde van nog eens 5.000 gulden, bedragen die voor een beginnend student niet te versmaden waren. Na enig overleg met de TU kon hij het collegegeld en de studieboeken oormerken als studiefaciliteiten. Pa Tromp honoreerde zijn toezegging van verdubbeling van de eerste premie en omdat zijn ouders het bedrag nodig om het collegegeld te betalen al op zijn bankrekening hadden gestort, kon hij het eerste jaar doorkomen zonder studiebeurs of aanvullende steun van zijn ouders.

Tijdens de uitreiking van het getuigschrift propedeuse kreeg hij een premie in de vorm van 1.000 gulden, in briefjes van honderd, voor het feit dat hij ‘de beste student’ van dat jaar was. Een andere student, Boudewijn Vos, kreeg ook eenzelfde bedrag als prijs en wel voor het feit dat hij met lage schoolcijfers aan de studie was begonnen en de grootste groei had doorgemaakt. Met Vos kon Tromp goed opschieten. Ze hadden dezelfde interesses en schuwden hard leren en hard werken niet. Ook als het op het verzinnen van creatieve elektronische schakelingen aankwam, functioneerde Vos als een goed klankbord en wist hij het denken van Tromp naar nieuwe oplossingsrichtingen te sturen. Later was zijn behoefte om prijzen te vergaren afgenomen, mogelijk ook wel omdat het relatief veel inspanning kostte en hij toen al meer lol beleefde aan andere, soms net zoveel tijd vragende maar buiten de universiteit gelegen uitdagingen, die ook nog betaald werden.

In het laatste jaar van het gymnasium had Tromp een vakantiebaantje bij een reclamebureau. Daar werkte hij mee aan een onderzoek naar alternatieve vormen van reclame. Een en ander zette hem aan het denken en hij werkte een plan uit voor het voeren van reclame via Kabeltelevisie. Pa Tromp kreeg het ook onder ogen en vond het een goed en haalbaar plan. Hij adviseerde Tromp het als een project in te brengen in een aparte rechtspersoon. Die rechtspersoon zou Tromp dan deels kunnen verkopen om daarmee extra werkkapitaal te genereren. Terwijl hij het plan uitlegde had Pa Tromp toegelicht:

‘Werken met een besloten vennootschap kan interessant zijn. Als een project namelijk succesvol lijkt te worden kun je de veronderstelde toekomstige waarde verkopen middels een aandelentransactie. En dat is ook een fiscaal aantrekkelijke oplossing. Je kunt gebruik maken van een al bestaande bv want er zijn altijd wel ‘plank BV’s’ te koop van lieden die stoppen met hun activiteiten. Als je een bv koopt via een betrouwbare accountant die haar onder zijn hoede heeft gehad, loop je weinig risico.’

Tromp had het deel over toekomstige waarde en aandelentransacties niet helemaal begrepen, maar het idee van een eigen bedrijf had hem wel aangesproken. Pa Tromp kocht voor Tromp, toen hij zeker was van zijn interesse, naar zijn zeggen voor een habbekrats, een Holding met een werkmaatschappij. Zo kon Tromp zich op zijn 18de ondernemer noemen.

Het verkopen van het idee en partijen vinden die erin wilden investeren, bleek minder gemakkelijk dan Tromp in zijn enthousiasme had aangenomen. Het was dat zijn vader 'het wereldje kende' en af en toe een potentiële gegadigde voorstelde, want anders had hij vast de moed opgegeven. Na iets meer dan een jaar kwam pa Tromp aanzetten met een ondernemer die zijn uitgeverij had verkocht en een concurrentiebeding had getekend waardoor het voor hem onmogelijk was om nog met gedrukte media bezig te zijn. Het plan van Tromp, dat in de vrije categorie van elektronische media viel, sprak hem wel aan. Alleen wilde hij geen gedeeld eigendom en dus deed hij een bod op alle aandelen van de werkmaatschappij. Dat was eigenlijk beter want Tromp had tegen die tijd ook al verzonnen dat hij meer lol zou beleven aan het ontwikkelen van nieuwe producten dan aan het exploiteren van een fancy videokrant. De deal werd gesloten en de Holding had een aardig werkkapitaal verkregen.

In het tweede jaar van zijn studie was Tromp klussen – het meewerken aan de ontwikkeling van elektronische schakelingen – gaan uitvoeren voor bedrijven die het wel met studenten aandurfd. Daarmee had hij niet alleen leuk verdiend maar ook flink wat ervaring opgedaan met het werken voor verschillende bazen. Hij had gemerkt dat hij werken voor een baas niet echt leuk vond. Hij hield er te veel een eigen mening op na en stak die, zeker in het begin, niet onder stoelen of banken. Maar weinig opdrachtgevers bleken dat te waarderen. Hij leerde dat opdrachten vaak gegeven werden aan personen waar de baas mee overweg kon. Dus hield hij zich later meer in en deed gewoon wat hem gevraagd werd. Zijn enigszins strakke opstelling werd gecompenseerd door zijn kwaliteit van werken en deed klanten toch regelmatig terugkomen.

Tijdens zijn studie was hij vaak thuis. Hij woonde vanaf zijn derde studiejaar weliswaar in een door zijn vader gekochte dijkwoning vlak bij de TU maar als het enigszins kon, was hij tenminste een keer door de week en bijna alle weekeinden thuis. Van deze gewoonte week hij alleen af als hij een klus moest klaren en de deadline naderde. Dan bleef hij om door te kunnen werken de hele week in Delft. Als hij dan weer thuiskwam, was hij weliswaar opgewekt maar zag hij er volgens zijn moeder uit als 'de Dood van Pierlala', een van de karakters uit het bekende poppenkastspel van Jan Klaassen. Wat die uitdrukking inhield kon Tromp gemakkelijk vermoeden, want dat je dan aan

hem kon zien dat hij te weinig slaap had gehad, was overduidelijk. Het was een van zijn, slechtere eigenschappen: hij presteerde het best onder druk en liet die soms bewust oplopen. Werkstukken letterlijk vijf voor twaalf inleveren was een gewoonte geworden. Die gewoonte eindigde toen een stroomstoring veroorzaakte dat de server van TU onbenaderbaar was en hij een opdracht niet op tijd kon inleveren. Dat leerde hem meer rekening te houden met Murphy's Law, die vrij vertaald inhoudt dat als iets verkeerd gaat, het gebeurt op het moment dat het je het slechtst uitkomt. Later bouwde hij, wijs geworden, meer reserve in. De gewenste resultaten bij ontwikkelwerk waren namelijk niet afdwingbaar en daardoor niet goed te plannen met als gevolg dat het vaak extra overwerk tot in de kleine uurtjes nodig maakte. De keren dat hij al werkende de zon zag opkomen, waren ongezonder veel voorgekomen. Dat dit niet goed was, had hij wel door en hij probeerde tussen twee deadlines voldoende tijd te plannen. Vaak lukte dat.

In het vierde jaar aan de TU accepteerde hij een opdracht die hij voor de gestelde deadline beslist niet alleen zou kunnen klaren. Hij vroeg een aantal collega studenten, Boudewijn Vos inbegrepen, delen van de klus uit te voeren. Het werd een succes en hij accepteerde vervolgoopdrachten waar hij ook samen met zijn medestudenten de schouders onder zette.

Het raakte bekend dat bij de TU een student actief was, die goed en relatief goedkoop werk leverde. Daardoor kregen de activiteiten een serieuze omvang. Zo serieus dat Tromp het advies van zijn vader opvolgde en met de Holding een nieuwe werkmaatschappij kocht waarvan de doelstelling zodanig werd aangepast dat hij er al zijn ontwikkelopdrachten mee kon uitvoeren. In een enigszins overmoedige bui noemde hij dat bedrijf Tromp's Ontwikkel Maatschappij TOM BV. Als handelsnaam liet hij TOM registreren. Ook regelde hij dat TOM BV een echte manager kreeg, een gepensioneerd onderofficier van de verbindingdienst luisterend naar de naam Jan Peter de Leeuw, die op parttimebasis de productie van prototypes en nul series regelde en de daarvoor nodige extra handen en hersens inhuurde. Jan Peter was aanbevolen door zijn vader die De Leeuw tijdens zijn herhalingsoefeningen bij de Verbindingdienst had leren kennen als Sergeant-Majoor de Leeuw, die een 'consciëntieuze manager met kennis van hoogfrequent radiotechnieken' bleek te zijn. Dit profiel leek Tromp wel te passen voor een bedrijf dat klussen deed waarbij kennis van radiotechnieken een pre was.

Het knoeien met soldeer, zoals ze het bouwen van de printplaten gekscherend noemden, deden ze in een ruimte boven een garage dicht bij de TU. Levensduurtesten werden, niet altijd met medeweten van de lab assistenten, vermomd als studieopdrachten, in een laboratorium van de TU

uitgevoerd. Zo werd de werkmaatschappij een echt bedrijf. Tromp werkte, naast zijn studies, vol op mee. Dat was soms ook noodzakelijk omdat een aantal opdrachtgevers alleen met hem persoonlijk zaken wilden doen. Zo vlogen het vierde en vijfde jaar om.

In het zesde en laatste jaar van zijn studie nam Tromp zelf minder actief deel aan het klussen en liet hij het werk over aan de kerngroep van studenten aangestuurd door Boudewijn Vos. Dit gecombineerd met de managementkwaliteiten van Jan Peter de Leeuw, gaven Tromp het vertrouwen dat TOM BV hem wel een driekwart jaar kon missen. Tromp wilde zich namelijk voldoende op zijn afstudeerproject kunnen concentreren.

Hij had een theorie ontwikkeld over het transporteren van data over kabel die eigenlijk een samenvoeging inhield van twee principieel verschillende data transporttechnieken. Door gebruik te maken van onderdelen van bestaande schakelingen, speciaal ontworpen voor die specifieke technieken, kon hij zijn theorie in een basisschakeling uitwerken en aantonen dat het werkte.

Zijn afstudeerproject oogstte veel succes. De manier waarop hij het had vastgelegd en verdedigd, zorgden ervoor dat zijn eindcijfer hoog genoeg was om Cum Laude te slagen.

Na het weigeren van de door de TU aangeboden promotieplaats, ging hij weer aan de slag met TOM BV.

Omdat Tromp graag verder wilde werken aan zijn afstudeerschakeling moest hij eerst een aantal zaken goed regelen. Allereerst dat hij überhaupt gebruik mocht maken van de basisschakeling. Als voorwaarde voor afstuderen, berusten de rechten op het gebruik van tijdens afstudeerprojecten gebouwde schakelingen bij de universiteit. Hetzelfde gold voor uitgewerkte theoretische beschouwingen. Dit recht was voor de universiteit meer een principieel recht dan dat ze er echt actief mee omgingen. Juridisch vonden ze het belangrijk. Het beschermde de universiteit en kon bij echt baanbrekende ontdekkingen ook commercieel voordeel opleveren. In dit geval bleek Tromp vrij gemakkelijk te kunnen beschikken over de rechten van het gebruik van de door hem gebouwde schakeling. Waarschijnlijk mede omdat een paar professoren vrij sterk hun twijfels met betrekking tot de toepasbaarheid van die schakeling getoond had. Eén van die professoren had in een intern advies gesteld dat 'het vercommercialiseren van een instabiel concept, gebaseerd op strijdige principes, niet goed te doen was' en de ander had zich er gemakkelijk afgemaakt door de schakeling 'domweg een zwak ontwerp' te noemen.

Tromp kende het interne advies, vond het onzin en was blij dat de universiteit hem geen strobreed in de weg legde. De toestemming werd bekrachtigd in een document waarin Tromp de universiteit vrijwaarde voor

alle gevolgen van het gebruik van de schakeling of delen daarvan en de universiteit op haar beurt hem alle rechten voor gebruik en aanpassing van de schakeling gaf tegen de betaling van het min of meer symbolische bedrag van 500 gulden. Als een toegift ontving hij ook een brief waarin werd vermeld dat de TU afzag van alle rechten op opbrengsten voortkomend uit toepassing van de door Tromp bewerkte theorie die de grondslag vormde voor de door hem gebouwde schakeling. Het was iets wat Tromp toen minder belangrijk had gevonden maar wat later, toen hij een en ander wilde patenteren, best waardevol bleek te zijn.

Tromp wilde nu zo snel als mogelijk doorgaan met de verdere ontwikkeling van het product dat hij in gedachten had. Omdat hij ook wel begreep dat zoiets veel tijd en geld zou gaan kosten en zijn werkkapitaal van de Holding niet onwaardig maar duidelijk te weinig zou zijn, besloot hij de activiteiten van TOM BV verder uit bouwen.

Nu hij afgestudeerd was, kon hij minder gemakkelijk gebruik maken van de faciliteiten van de TU wat ook de noodzaak om in Delft kantoor te houden, deed wegvallen. Bovendien was een aantal studenten van de kerngroep ook afgestudeerd en uitgezwermd.

Verkennd waar hij mogelijk goedkoop kantoor- en technische ruimten kon huren, kreeg hij informatie over de steun die de gemeente Zoetermeer bood aan startende bedrijven. Die regeling viel voor hem zo gunstig uit dat hij zich met TOM BV vestigde in Zoetermeer, in een kleinschalig industriepark dicht bij de A12.

Daar TOM BV in de markt noch steeds een goede naam had, kostte het hem relatief weinig moeite nieuwe opdrachten te verwerven. Hij benaderde Boudewijn Vos en wist hem te overtuigen de leiding van de ontwikkelafdeling op zich nemen. De studenten die nog niet aan afstuderen toe waren, bleven TOM BV trouw. Tromp regelde een goedkope auto, een zes jaar oude Chrysler Voyager, die door TOM BV als bestelauto en door de studenten gebruikt kon worden als pendelauto tussen Delft en Zoetermeer. Dat was noodzakelijk want openbaar vervoer, zeker in de nachtelijk uren, was niet echt een optie.

De eerste jaren in Zoetermeer verliepen niet zoals Tromp had gepland. Het reguliere werk leverde wel redelijke resultaten op, maar het ontwikkelen van het high speed modem zoals hij zijn product was gaan noemen, kwam slechts langzaam op gang. Er waren gewoon procedures die zich niet lieten versnellen.

Pa Tromp had hem erop gewezen dat het zeer verstandig zou zijn de basisprincipes van zijn ontwerp wereldwijd te patenteren. Het had heel wat voeten in de aarde. Hij werd een vaak gezien persoon op het Octrooibureau in Den Haag. Eerst moest heel duidelijk omschreven worden waar hij een patent

voor vroeg, dan moest er een zogenaamd hardheidsonderzoek worden uitgevoerd. Het hardheidsonderzoek moest aantonen dat er niet bij andere octrooibureaus al gelijksoortige patentverzoeken liepen. Dit proces kostte niet alleen veel geld maar nam ook meer dan een jaar in beslag en al die tijd vond Tromp dat hij er alleen zelf aan mocht werken om de kans op uitlekken van informatie te minimaliseren. Hij wilde geen publiciteit voordat zijn idee met harde patenten was beschermd.

Toen in december 1995 de patenten afkwamen – hij had drie patenteerbare schakelingen kunnen definiëren – ging hij met steun van een paar medewerkers enthousiast aan de slag en werd toen geconfronteerd met de harde waarheid achter de wijze woorden van Thomas Alva Edison, de uitvinder van onder meer een gloeilamp en een grammofoon, die ooit verzucht zou hebben dat "Genialiteit voor 1 procent uit inspiratie en voor 99 procent uit transpiratie bestond". En Tromp zweette wat af. De basisschakeling omzetten in een product dat geschikt was voor massaproductie en waarvan de 'kiloprijs' juist was, bleek geen sinecure. Vooral het maken van de filters die nodig waren om het transport over de Kabel te laten plaatsvinden zonder dat de tv-programma's werden gestoord, bleek een grote uitdaging te zijn. Ook het retourkanaal in de kabelnetten, dat was gereserveerd voor datacommunicatie, bleek niet een bepaald schoon medium te zijn en zorgde voor veel stoorproducten die in zijn laboratoriumopstelling niet aanwezig waren geweest. Dit leidde weer tot complexe versterkerontwerpen die het geheel bepaald niet goedkoper maakten. Daar kwam nog bij dat TOM BV veel meer aandacht vroeg dan verwacht. Dat was, zo zou hij leren, heel normaal, maar hij moest er nog aan wennen dat het bij ontwikkelwerk altijd langer duurt dan gedacht en dat het ook altijd meer geld kost dan begroot. Natuurlijk had hij dat tijdens zijn klussen toen hij nog studeerde ook wel ervaren, maar toen waren de vaste lasten veel lager. Nu liep de kostenteller door, ook als het ontwikkelresultaat later kwam en Tom BV geen facturen kon sturen. Dat een eerste keer meemaken, met alle facetten van dien, was zeer ontvullend.

Eén van de opdrachten ging zelfs goed verkeerd en kostte zo veel meer geld dan begroot dat het bijna het faillissement van TOM BV veroorzaakte. Het tempo van de ontwikkeling van het high speed modem moest daardoor worden aangepast, want de Holding van Tromp was als aandeelhouder de enige financier van het 'High Speed Project' en die moest de nog beschikbare middelen aanwenden voor het overeind houden van Tom BV.

In deze moeilijke tijd leerde hij veel over het managen van liquiditeiten. Hij moest vaker dan hem lief was met banken over extra krediet en met toeleveranciers over betalingsvoorwaarden overleggen. Ook nu bleek Pa

Tromp, die zijn zoon in zijn jonge jaren mogelijk te weinig vaderlijke aandacht had geschonken, altijd voor hem klaar te staan als zakelijke support geleverd moest worden. Eens te meer merkte hij dat Pa Tromp een goede naam en een zekere invloed in de zakenwereld had. Tromp begreep ondertussen maar al te goed dat de soms onverwachte steun die hij bleek te krijgen bij de banken en toeleveranciers nooit helemaal alleen op basis van zijn schone maar mogelijk optimistische plannen verkregen kon zijn. Hij verdacht zijn vader er van stiekem voor hem garant te hebben gestaan. En dat terwijl Pa Tromp altijd predikte dat je zakelijk nooit garant moest staan voor operaties waar je het niet zelf voor het zeggen had.

Tromp had zijn vader er nooit naar gevraagd. Hij dacht te weten dat die het niet leuk zou hebben gevonden toe te moeten geven dat hij, om zijn zoon te helpen, zijn eigen regels met de voeten trad. Daarom deed hij maar extra zijn best om aan te tonen dat de veronderstelde beslissing van Pa Tromp hem te steunen, een goede was. TOM BV presteerde uiteindelijk voldoende en kon een dreigend faillissement afwenden.

Zoals zo vaak kennen nadelen ook voordelen. In dit geval, bleek later, tenminste drie. Doordat TOM BV, zij het met moeite, de klus toch klaarde, werd haar imago als betrouwbaar ontwikkelbedrijf zodanig versterkt dat bedrijven die voorheen haar voorbij gingen, nu aanklopten met ontwikkelopdrachten. Een van die bedrijven was een energiebedrijf dat net als Casema – de Kabeldochter van KPN – die kabelmodems had geïntroduceerd in het kabelnet van Delft, ook weleens modern bezig wilde zijn met haar kabelnetten in en rond Rotterdam. TOM BV kreeg de opdracht tot het maken van een robuust kabelmodem dat eventueel ook gebruikt zou kunnen worden voor het uitlezen van meterstanden. Deze opdracht leverde niet alleen de broodnodige omzet op, maar verschaftte bovenal veel inzicht in de eigenschappen van Kabeltelevisienetten.

Het was dat inzicht en het feit dat er nu nieuwe chipsets op de markt waren gekomen, die Tromp deden besluiten in zijn modemontwerp met een andere versterkerchip – met geïntegreerd retourpad – te gaan werken. Deze chipset was net door een Engels bedrijf geïntroduceerd. Tromp had al eerder zakengedaan met dit bedrijf en wist wel dat de chip er aankwam doch was eerder te ongeduldig om te wachten. Nu bleek de vertraging opgelopen door het dreigende faillissement, dus een geluk bij een ongeluk te zijn. Later bleek het omschakelen naar deze chipset één van Tromps betere besluiten te zijn geweest. De stabiliteit van deze energiezuinige chip gaf op andere plaatsen in de schakeling van het modem meer ruimte. Daarom konden nu componenten worden toegepast die aan normale industrie specificaties voldeden en niet

meer over de zware militaire toleranties hoefden te beschikken. Dit maakte de schakeling aanzienlijk goedkoper en toch betrouwbaar genoeg. Voordat Tromp zijn kaarten op die chipset zette, was hij wel een paar keer in Engeland wezen buurten om zeker te zijn dat de chip deed wat TOM BV nodig had. Hierdoor was hij een graag geziene gast geworden en beide bedrijven gingen meer en meer ervaringen en ideeën uitwisselen wat voor hen beiden de nodige vruchten zou afwerpen.

Het derde voordeel presenteerde zich eerst niet duidelijk als een voordeel. TOM BV ontving namelijk een brief van een advocaat van een bedrijf dat bezig was met het registreren van haar handelsnaam. Tijdens dat proces waren ze erop gestuit dat de naam TOM al was geclaimd en daarom niet door hen mocht worden gebruikt. Om een of andere reden hechtten ze veel waarde aan die naam en waren ze bereid te verkennen tegen welke prijs Tromp bereid was de naam van TOM BV aan te passen. Tromp had zelf ook al eens nagedacht over een andere naam voor TOM BV omdat hij vond dat het te weinig aangaf waar hij echt mee bezig was. Al een poos speelde hij met de gedachte om de werkmaatschappij om te dopen tot Speed.Com. (uit te spreken als Speed dot Com). Het 'dot Com deel' van de naam was een knipoog naar de ontwikkelingen op het gebied van internet die de behoefte aan high speed modems zouden doen toenemen. Daar was Tromp meer dan zeker van. De kosten voor het uitvoeren van een naamswijziging hadden hem weerhouden het plan uit te voeren. Nu was het dan misschien toch mogelijk. Jan Peter de Leeuw, inmiddels fulltime officemanager, had voorzichtig verkend wat voor bedrijf geïnteresseerd was in de naam en kwam terug met het verhaal dat het bedrijf van drie jonge gasten was die iets met navigatieapparaten voor auto's wilden doen en op het punt stonden hun eerste product te lanceren. Blijkbaar waren ze serieus want toen Tromp voorstelde dat ze de naam mochten hebben voor een prijs die hij had bepaald door de kosten voor een naamsverandering te berekenen, met daarop vijftigduizend gulden voor goodwill, kreeg hij per omgaande te horen dat ze akkoord waren. Hij tekende de afstandsverklaring en regelde een statutenwijziging voor TOM BV met daarin de nieuwe naam. Speed.Com BV was een feit!

Omdat hij vaag met de gedachte speelde om naast Speed.Com nog met andere projecten bezig te gaan, en natuurlijk op het idee gebracht door Pa Tromp, had hij ook TMS BV (Tromp Management Support BV) opgericht. Nu kon hij, wat hij tot nu toe nog niet had gedaan, af en toe als de liquiditeiten het toe lieten, wat geld uit Speed.Com halen door een rekening voor managementsupport te sturen. Hij deed dat echter zo zelden dat hij de naam kreeg de goedkoopste medewerker te zijn.

Speed.Com groeide tegen de klippen op. De modems in Rotterdam werkten goed en de eerste serie van het High Speed Modem deed het beter dan verwacht. Het duurde dan ook niet lang of Speed.Com moest flink uitbreiden. Eerst werd de ruimte van de buurman overgenomen en toen dat ook onvoldoende bleek, lieten ze een pand bouwen in Gouda, ook dicht bij de A12.

Internationaal werd Speed.Com ook erkend. Het principe waarop de techniek van Speed.Com modems was gebaseerd, kon zowel op coaxiale kabels als in glasfiber netten worden toegepast. Daar echter de oudere netten hoofdzakelijk 'in coax' waren uitgevoerd en de exploitanten daarvan moesten concurreren met, het imago van, de nieuwe glasfiber netten, was de vraag van de gevestigde Kabelbedrijven het grootst. Tromp werd vaak genodigd te spreken op Kabelcongressen waaraan hij graag gehoor gaf. Welbekend maakte niet automatisch welbemind, maar bekend zijn maakte de taken van zijn verkoopteam aanzienlijk lichter.

De jaren en de nieuwe en succesvolle versies van de Speed.Com producten volgden elkaar in een rap tempo op. Speed.Com was niet meer weg te denken in de wereld van snelle datacommunicatie. Het imago van Speed.Com was nu zodanig dat ze in de Kabelwereld in één adem met Amerikaanse modemfabrikanten als Cisco, Lucent en Scientific Atlanta, werd genoemd.

Toen ontmoette hij die studievriend van Veronique en de rollercoaster van de verkoop kwam op gang.

4

Tromp kwam na zijn afstuderen niet meer zo vaak over de vloer bij zijn ouders. Het contact met hen liep, buiten de zakelijk contacten met Pa Tromp, via zijn moeder. Toen hij na zijn afstuderen Delft verliet en in Zoetermeer ging wonen, was zij het geweest die regelmatig contact zocht. Zondagavond, om de andere week, belde ze en had ze 'haar uurtje' en vroeg ze honderd uit. Niet elke week want dat vond ze naar haar zeggen 'te veel van het goede'. Zo bleef zij, en hij vermoedde ook Pa Tromp, behoorlijk op de hoogte. Want vaak op visite gaan, kwam gewoon niet bij hem op. Ondanks dat hij vrij dichtbij woonde – je kon niet echt vinden dat Lage Zwaluwe ver van Zoetermeer af lag – kwam hij eigenlijk alleen met de verjaardagen en de feestdagen thuis.

Toen zijn moeder, bijna twee jaar terug, tijdens een van haar zondagse gesprekken terloops melding maakte van een gepland bezoek aan de huisarts, had hij daar niet zoveel aandacht aan geschonken. Ze was, had ze verteld, de laatste tijd wat meer moe dan normaal en had een 'opgeblazen gevoel' in de buik. Pa Tromp had aangedrongen op een check door de huisarts maar dat had ze steeds voor zich uitgeschoven.

Tijdens het volgende 'uurtje' zat Tromp bij zijn moeder aan bed in het ziekenhuis. Ze was door de huisarts gelijk doorgestuurd naar een ziekenhuis in Dordrecht. Daar hadden ze haar onderzocht en gezegd dat ze beter kon blijven. Ze bleek een vorm van darmkanker te hebben die al zo ver gevorderd was dat succesvolle behandeling uitgesloten was. Doordat het gezwel in de buikholte groeide had ze tijden weinig anders dan het drukkende gevoel ervaren. Nu drukte het gezwel haar nieren dicht zodat de uiteindelijk doodsoorzaak nierversgiftiging zou zijn.

Zo gauw bleek dat zijn moeder in het ziekenhuis moest blijven en het ernstig leek, had Tromp, die wilde weten waar ze aan toe waren, voor zijn vader, zijn zus en zichzelf een onderhoud met de behandelend arts gevraagd. Het onderhoud werd op korte termijn gepland en zo gebeurde het dat ze de vrijdag na de opname in het kantoor van de nog jonge dokter zaten en naar zijn uiteenzetting luisterden

'Een bijkomstig voordeel, voor zover in zo'n situatie van een voordeel gesproken kan worden, is dat de patiënt weinig pijn leidt en in slaap geraakt en dat dan na enige tijd het hart het opgeeft,' lichtte de arts toe, die zijn best deed rustig en professioneel over te komen.

'Hoe lang nog dokter,' vroeg Pa Tromp met vochtige ogen.

‘Dat is nooit helemaal zeker te zeggen. Uw vrouw heeft een sterk hart. Ik zou echter eerder aan dagen dan aan weken denken.’

‘Is er echt niets meer aan te doen?’ vroeg Veronique die zoals gebruikelijk niet van opgeven wist.

‘Niet in dit stadium,’ zei de arts. Docerend vervolgde hij. ‘Het is een vorm van kanker die we minder goed kennen omdat het zich in zo’n laat stadium manifesteert. Het klinkt wreed, maar zou het eerder pijn hebben gedaan, dan zouden we ook eerder gewaarschuwd zijn en zouden we mogelijk operatief nog wat hebben kunnen doen. Nu is het te ver gevorderd en zou uw moeder een operatie niet overleven.’

‘Als u dat zegt zal het wel zo zijn,’ zei Veronique ongewoon berustend. Hier hielpen slimme ideeën of rake opmerkingen niet. Ze zou binnenkort geen moeder meer hebben.

‘Wat adviseert u. Kunnen wij nog wat betekenen?’ vroeg Tromp onbehagelijk.

‘Wees zoveel als mogelijk bij haar zolang ze nog bij kennis is. Dat zal ze waarschijnlijk fijn vinden en het zal haar afscheid zeker vergemakkelijken. Wij kunnen niet meer doen het haar zo dragelijk mogelijk maken. Als u merkt dat ze toch meer pijn heeft dan wij verwachten, laat ons dan pijnbestrijding toepassen en heus u doet uw moeder een plezier haar te overtuigen dat te accepteren. De moderne middelen werken zonder haar onacceptabel suf te maken. Als ze al suf wordt, dan komt dat door het doorzetten van nierversgiftiging.’

‘Het is mij duidelijk,’ zei Pa Tromp op een toon die Tromp maar al te goed kende. Pa Tromp begreep het maar accepteerde het absoluut niet. ‘Hier kunt u en mensen in het algemeen niets meer doen.’ En zich tot zijn kinderen richtend zei hij: ‘Kom we gaan naar moeders.’

Ma Tromp verbaasde hen door te laten merken dat ze van de afspraak afwist. Mogelijk dat ze iets van een zuster vernomen had of het was weer eens een blijk van dat onnavolgbaar weten waar ze soms over bleek te beschikken. Ze glimlachte en vroeg:

‘Heeft de dokter iets kunnen vertellen wat jullie nog niet wisten? Wel een aardige man hè. Hij doet het geloof ik nog niet zo lang want hij had er nog duidelijk moeite mee mij te vertellen dat het heel ernstig was. Ik denk dat hij zelfs nog probeerde de boodschap te verzachten. Maar ik weet wat ik voel. Het zal niet lang meer duren.’

Ze vertelden wat de arts had verteld en spraken een bezoekschema af om te zorgen dat de volgende dagen er altijd tenminste één van hen bij haar zou zijn.

Dat weekend en de week daarop kwamen veel mensen op bezoek. Haar vriendinnen, zussen, zwagers, neven en nicht kwamen allemaal langs. Voor elk had ze een vriendelijk woord en als er tranen kwamen dan maakten die alleen de wangen van de bezoekers nat. Het was of ze niemand aan wilde doen haar te zien huilen. Ze werd merkbaar zwakker en at steeds minder. Haar wangen kregen rode blosjes en de bezoeken kosten haar merkbaar meer kracht. Zaterdag gaf de zaalarts aan dat het beter was de bezoeken tot de naaste familie te beperken. En zo zat Tromp in haar 'uurtje' alleen met zijn moeder. Zij deed haar best dezelfde vragen als altijd te stellen. Het lukte maar deels en het duurde niet lang of hij hield stil zijn moeders hand vast terwijl zij, oppervlakkig ademend, sliep.

De volgende dag deed ieder zijn beurt. Maandagavond vroeg ze hen allemaal tegelijk te komen. Ook Bram de vriend van Veronique wilde ze erbij hebben. Toen iedereen er was, ging ze met grote moeite rechtop zitten. Veronique legde een extra kussen achter haar rug en schikte de deken, wat haar een dankbare glimlach opleverde. Ma Tromp haalde diep adem en begon:

'Ik had liever wat langer bij jullie gebleven, dat weten jullie wel hè?' zei ze terwijl ze hen indringend aankeek. 'Het is mij niet gegund. Weet echter dat ik blij ben dat ik nog met mijn volle verstand afscheid kan nemen van mijn lieve man en kinderen. Het had ook anders gekund.'

Typisch Ma Tromp tot op het laatst het positieve zien van wat haar overkwam.

'Jullie moeten niet zo verdrietig zijn. Ik heb een fijn leven gehad en weet dat waar ik naar toe ga het ook fijn is. Dus over mij hoeven jullie niet in te zitten.'

Dat was ook Ma Tromp. Ze geloofde heilig in het hiernamaals. Ze had de kinderen in die leer opgevoed al waren Tromp en Veronique niet echt, zoals dat heette, praktiserend. Ma ging verder met:

'Ik zou het fijn vinden als we samen zouden zingen. Kunnen jullie dat? Veilig in Jezus armen kennen jullie wel hè?'

En of ze het kenden. Ze hadden het vaak gezongen en nog vaker als kind gehoord wanneer hun moeder al zingend haar huiselijke taken vervulde. Maar zingen met een dichte keel en met tranen in je ogen is niet eenvoudig en levert geen mooi resultaat. Ma Tromp was begonnen en zuiver op toon, als altijd, trok ze hen mee. Het tweede couplet ging al beter en de laatste regels klonken zelfs goed.

Na het zingen nam ze afscheid van 'al haar kinderen' met een bemoedigend woord en een knuffel en daarna vroeg ze hen weg te gaan omdat ze nog met Pa alleen wilde zijn.

De kinderen gingen naar de wachtkamer en Bram haalde koffie. Ze wachtten op Pa Tromp die na een half uur kwam met het bericht dat Ma wilde slapen en dat hij deze nacht bij haar zou blijven.

‘Zou u dat nou wel doen Pa,’ vroeg Veronique ongerust. ‘U bent hier al de hele dag en ik zou vannacht toch komen.’

‘Het is beter zo,’ zei Pa Tromp haar opmerking negerend. ‘Het is ook wat je moeder het liefst heeft dus ga maar naar huis. Ik bel wel als het nodig is.’

Ze gingen naar Rotterdam, naar het appartement van Veronique waar ze sinds een jaar met Bram samenwoonde. Tromp had weinig andere herinneringen aan de rest van die avond dan dat ze veel hadden gepraat over Ma Tromp en wat ze voor gemeenschappelijke herinneringen hadden. Bram had weinig gezegd en naar alle waarschijnlijkheid veel gehoord wat hij nog niet wist. Ze gingen om ongeveer halfeen slapen en werden om zeven uur gebeld.

‘Jullie kunnen beter komen,’ zei Pa Tromp met vermoeide stem. ‘Ze denken hier dat het niet meer lang duurt.’

Het duurde nog tot een stuk in de middag. Ma Tromp lag gekoppeld aan een infuus dat vocht inbracht en had een kapje met zuurstof op haar neus. Ze had het kapje een paar keer weggetrokken maar Pa Tromp had het steeds teruggezet.

‘Het maakt haar ademen gemakkelijker,’ had hij toegelicht. ‘Ze heeft het niet meer door. Ze slaapt nu heel diep en dit is het enige wat ik nog kan doen.’ Hij snikte bijna en het was hem aan te zien dat hij daar nog de meeste moeite mee had. Dat hij niets kon doen. Hij die altijd wel een oplossing wist te verzinnen kon nu niets doen.

Rond de middag stakte haar adem geregeld maar kwam toch elke keer weer op gang. Dit ging door tot ongeveer drie uur. Toen stopte haar adem voorgoed. Moeder was niet meer.

Verslagen gingen ze weer naar Rotterdam.

De begrafenis ging als veel begrafenissen. Een overvloed aan goed bedoelde woorden van familie en vrienden en volledig onbekenden die vertelden hoe geweldig Ma Tromp was en hoe zeer zij haar zouden missen. Tromp liet het over zich komen en reageerde steeds, naar zijn idee, gepast beleefd en boog wat af. Na de plechtigheid in de kerk en de begrafenis gingen ze naar een zaal dicht bij de begraafplaats. Daar werden de bezoekers geacht koffie met krakelingen of cake tot zich te nemen en contacten te herstellen met familieleden die ze alleen maar op dit soort gelegenheden troffen. Tromp beperkte zich tot zijn naaste familie en sprak hoofdzakelijk met de broer van zijn moeder die met zijn dochter uit Zuid-Afrika was komen overvliegen. Die zag hij tenminste niet vaak, zo redeneerde hij, en dat gold ook voor zijn enige oom van vaderszijde, die in

Friesland woonde, en waar hij ook mee van gedachten wisselde. De rest van de familie schonk hij weinig aandacht want die kon hij altijd opzoeken, als hij dat wilde.

Bij Speed.Com hadden ze gepast gereageerd. De staf was ook op de begrafenis en zijn assistente had alle afspraken afgezegd 'wegens privéomstandigheden'

'Zijn moeder is overleden,' vertrouwde ze goede relaties toe die informeerden naar de omstandigheden. 'Hij is er goed onder, hoor. Je kunt weinig aan hem merken.' Alsof dat een verdienste was.

Tromp hield zich groter dan hij was. Toonde hij uiterlijk weinig, hij miste zijn moeder meer dan hij wilde toegeven. Als hij alleen dacht te zijn, gaf hij meer toe aan zijn werkelijke gevoelens en moest hij best weleens wat tranen wegvegen. Maar zoals het met deze dingen gaat, drukten de dagelijkse verplichtingen dergelijke gevoelens naar de achtergrond. Niet dat hij zijn moeder minder miste, maar hij wist er beter mee om te gaan. Nu na twee jaar was de pijn grotendeels weg en bleven de goede herinneringen.

Of het met Pa Tromp ook zo ging kon hij niet zeggen. Zijn vader belde niet en hij ook niet. Het was dat Veronique regelmatig voor bijeenkomsten zorgde want anders hadden ze waarschijnlijk helemaal niets meer van elkaar gehoord. Ook de zakelijke support was afgenomen. Dat kwam hoofdzakelijk doordat zijn vader was gepensioneerd en derhalve niet meer in het wereldje actief was. Pa Tromp bracht nu zijn tijd voornamelijk door met het werken aan zijn boot en met het organiseren van evenementen voor Probus, een serviceclub voor gepensioneerde zakenmensen. Met Veronique hield Tromp meer frequent contact. Als hij geen tijd maakte om haar te bezoeken, kon ze zo maar bij hem op de stoep staan. Dat waren altijd hoogtepunten voor hem. Het koste hem wel wat extra uren slaap als hij waar hij mee bezig was voor zich uit schoof, maar daar had hij nooit spijt van. Zij bleef zijn steun en toeverlaat. Met haar kon hij over alles praten. Niet alleen over de successen die iedereen wel wilde horen maar ook over de zorgen die hij met haar deelde zonder iets achter te houden. En zij luisterde en gaf haar eerlijke mening en desgevraagd adviezen. Die adviezen kwamen ook ongevraagd en hadden dan meestal betrekking op zijn manier van leven. Vooral als het allemaal heel spannend werd, en dat was het best vaak voor een jonge starter, dan viel hij terug in zijn oude gewoonte zich volledig af te sluiten van de buitenwereld en te blijven broeden tot hij een oplossing had gevonden.

Veronique had hem het gebruik van vitaminesupplementen opgedrongen. Zij was een goede kok die niet alleen lekker kookte maar ook "gezonde ingrediënten" gebruikte. Als ze langs kwam, had ze vaak een koelbox met

ingevroren eenpersoonsmaaltijden in bakjes van Ikea bij zich. Die konden zo in de magnetron en leverden dan een smakelijk gezond warm maal. Omdat, naar de mening van Veronique, alle verse producten in Nederland niet genoeg vitamines en mineralen bevatten om een gezond lichaam in stand te houden, had ze een lijst van supplementen gemaakt die ze haar broer warm had aanbevolen. Tromp deelde die mening niet helemaal, maar had, onder het motto “baat het niet, het schaadt ook niet”, het innemen van vitamines in zijn dagelijkse routine opgenomen. Door haar adviezen, die hij, zij het niet altijd enthousiast, braaf opvolgde, kon hij zich ook in ‘het leven buiten Speed.Com’ handhaven.

5

Het ontbijt week deze keer niet af van normaal. Muesli met yoghurt, een fruitflesje en een kop koffie. Ja, dat zou waarschijnlijk afkicken worden. De laatste jaren dronk Tromp elke dag zo'n vijftien koppen koffie die hem al vergaderend werden voorgezet. Nu moest hij zich er bewust toe zetten koffie te zetten.

Na het ontbijt ging hij zijn mail checken. Veel felicitaties, ook van mensen die hij niet kende, verschenen in zijn IN-box. Waar hadden die in vredesnaam hun informatie vandaan. Waarschijnlijk werd er toch meer over hem gekletst dan hij had aangenomen. Hij las ze door en negeerde de meesten. Een enkele bekende die hij wel mocht, stuurde hij een bedankje. Van de rest nam hij aan dat ze geen antwoord verwachtten. Vervolgens, na nog een kop koffie gedronken te hebben – wat zou je toch moeten zonder Senseo – ging hij maar eens kijken hoe het met de markt voor tweedehandsauto's was gesteld. De nieuwe eigenaren van Speed.Com hadden het hem gemakkelijk gemaakt. Tromp mocht 'de auto van de zaak' nog veertien dagen gebruiken. Dan moest hij ingeleverd worden. Het gaf hem voldoende ruimte om een vervangend vervoermiddel te vinden. Misschien was het wel leuk om daar vandaag wat verder aan te werken. Auto Trader stond bol van de aanbiedingen. Eén trok hem aan: Golf GTI met blikshade. Natuurlijk hoefde hij nu geen tweedehandse auto maar een nieuwe wagen vond hij nog steeds geld verspillen. Bovendien kenden nieuwe auto's vaak levertijden die niet pasten in de veertien dagen die ze hem hadden gegund. Het zou een gebruikte wagen worden. De Golf stond bij een Audi dealer in Den Haag. Daar kon hij vanmiddag weleens gaan kijken. Maar eerst ging hij beginnen met het opruimen van zijn kantoor.

Zijn kantoor in de flat bestond uit een slaapkamer met daarin een bureau, drie ladekasten en verder was elke vrije wandruimte voorzien van boekenkasten of -planken. Van de dossiers kon vast wel wat weg. Systematisch begon hij met de meest linker ordner boven zijn bureau. Dat viel niet mee. Eigenlijk las hij elk document en vond dan dat hij argumenten moest verzinnen om te kunnen besluiten waarom hij het niet zou bewaren. Dat was één van zijn eigenschappen: alleen iets wegdoen als je zeker wist dat je het niet meer nodig had. In de loop van de jaren had hij veel verzameld aan onderdelen en gereedschappen en natuurlijk bleek vaak dat hij juist dat had wat nodig was om een klus te klaren. De vraag was alleen of het de moeite die het kostte om al die

onderdelen of gereedschappen te bewaren, en wat moeilijker was, terug te vinden, opwoog tegen de spaarzame successen. Misschien zou hij meer aan het inkoopbeleid van de grote doe-het-zelf zaken over moeten laten. Hetzelfde probleem had hij met documenten. Bladerend in de ordners kwam hij wel een paar tegen die naar zijn mening overbodig waren maar acht A4-tjes in een uur was geen goed gemiddelde om een snelle opruiming te realiseren. Hij zuchtte en stelde zijn selectiecriteria bij. Nu werd de prullenmand rapper vol. De ochtend was voorbij voor hij het in de gaten had en het was zijn knorrende maag die hem attendeerde op het gepasseerde middaguur. Na een paar boterhammen met gesmolten kaas en een glas melk nam hij de door Veronique aanbevolen vitamines. Dat deed hem eraan denken dat hij Veronique nog niet verteld had dat de deal rond was. Natuurlijk wist ze wel dat het stond te gebeuren, maar hij had haar uitgelegd dat het langzame processen waren en dat de advocaten niet op een dag keken.

‘Zou ik ook niet doen,’ had hij wat wrang toegelicht. ‘Je moet eens weten wat die gasten per uur rekenen.’

‘Leveren ze goed werk?’ had Veronique gevraagd.

‘Tot nu heeft hun bemoeienis mij geen windeieren gelegd,’ had Tromp toegegeven. ‘Maar wat mij betreft mogen ze best wat opschieten.’

‘Nou wat zeur je dan. Maak je niet druk en laat die lui doen waar ze goed in zijn.’

Dat was Veronique ten voeten uit. Hij had nog wel wat gemopperd maar haar advies geaccepteerd en het hele proces gelaten over zich laten komen. Nu zou hij haar een sms sturen om te vertellen dat, als het haar schikte, hij vanavond langs zou komen met nieuws over de verkoop. Hij pakte zijn mobieltje tikte de volgende tekst: ‘keb nws, 20.00 ok?’ Bijna per omgaande kreeg een hij haar antwoord: ‘ok’. Wat een vinding dat sms-en en dan te bedenken dat de uitvinders alleen maar een hulpmiddel voor monteurs hadden bedacht. Grappig hoe je met een paar woorden hele berichten kon oversturen. Natuurlijk kon hij met zijn BlackBerry veel mooiere zinnen maken, maar hij bleef de oude verkorte schrijfwijze gebruiken die hij zich op de eerste, veel simpelere, toestellen eigen had gemaakt.

Op de A12 en het begin van de Utrechtse Baan was het gepaald rustig. Via de afslag Voorburg en de Maanweg reed hij het industrieterrein aan de Binckhorst in. Als je hier reed kreeg je de indruk dat het in Nederland alleen maar om auto’s draaide. Elk zichzelf respecterend automerk had een vestiging in de Binckhorst. Tromp vond de ingang van de parkeerplaats van het bedrijf dat auto’s van Volkswagen en Audi verkocht en parkeerde op een voor klanten gereserveerde plek. De vlakbij gelegen showroom was ruim van opzet. Bij een

balie, die veel weg had van een bar, stonden vier mannen in nette pakken met elkaar te praten. Hij groette en kreeg kleine knikjes terug. Dat had hij wel meer. Zijn kleding straalde blijkbaar geen hoog kooppotentieel uit. Hij vond het prima. Het gaf hem de gelegenheid rustig rond te lopen en zich te oriënteren. Dit deel van de showroom was duidelijk voor Audi bestemd. Prachtige bolides met grote grillen die trots de vier ringen toonden. Veel quattro's stonden te glimmen. De sportieve vierwiel aangedreven personenauto's hadden altijd tot zijn verbeelding gesproken maar nu kwam hij voor een niet opvallende auto doch met genoeg power om te spurten als het nodig was. Toen hij de deur van een A8 opende vond één van de verkopers het blijkbaar toch nodig om maar eens te checken wat voor vlees ze in de kuip hadden. Tromp legde uit dat hij kwam voor de Golf uit de advertentie.

'Ach, Meneer wenst een gebruikte wagen,' zei de verkoper die niet veel moeite deed zijn teleurstelling te verbergen. 'Dan moet u bij de chef van de werkplaats zijn. Het is namelijk een auto met schade die een vaste klant heeft ingeruild.' Hij wees naar een servicedesk aan de andere kant van de ruimte.

Een man achter de balie, gehuld in blauwe stofjas, riep de chef van de werkplaats die even later gehaast aan kwam lopen. Of Tromp het erg vond om zelf even te kijken. Hij kreeg een set sleutels en werd verwezen naar de parkeerplaats achter de garage. Daar stond, te midden van ongeveer vijftig auto's van diverse merken en uitvoeringen, een Golf GTI met schade. De rechterzijde was over de volle lengte ingedeukt. Niet erg diep maar ook niet te negeren. Tromp liep eromheen, vond nog wat kleine deukjes: parkeerschades. De kleur was donkerblauw. Dat beviel hem wel. Op de zaak hadden ze weleens grappen gemaakt als hij voor de zoveelste keer met een blauwe auto was aangekomen. Blauw was een pluspunt. Hij opende het portier en nam achter het stuur plaats. Hij had vaker in een Golf gereden en was altijd weer verrast door de relatief grote ruimte. Het was overduidelijk een GTI. De toerenteller en de kilometerteller gingen ruim verder dan in de meer normale uitvoeringen. En het was er één met automaat! Now we're talking!

De chef van de werkplaats had gezegd dat hij best een blokje om mocht rijden als hij zich maar wel aan de maximaal toegestane snelheden wilde houden. Tromp had dat beloofd en startte de motor. Een aangenaam donker geluid was te horen. De wagen kwam rustig op gang toen hij een weinig gas gaf. Het versnellen op de Utrechtse baan was bevredigend. De wagen was duidelijk opgevoerd. Eigenlijk apart want lieden die auto's opvoerden, moesten meestal niets van automaten hebben. Het hoge vermogen was mogelijk ook de reden van de schade. Het kostte kracht je te beheersen in een dergelijke auto. Ja, deze auto ging hij kopen.

Teruggekomen bij de garage, gaf hij te kennen dat hij wel geïnteresseerd was in de wagen zoals hij was.

‘Zoals hij is?’ vroeg de chef verbaasd? ‘U bedoelt inclusief de deuken?’

‘Inderdaad. Ik haal ze er zelf wel uit. Vind ik leuk om te doen.’

‘Dat kom je niet meer zo veel tegen: mensen die aan een auto sleutelen leuk vinden.’

De chef was er duidelijk mee ingenomen en de prijs die hij vroeg was redelijk. Tromp sprak af dat hij met twee uur (voor halfzes) terug zou komen. Hij liet een kopie van zijn rijbewijs maken die de garage nodig had om de auto op zijn naam te kunnen zetten. Hij betaalde zonder morren handgeld – blijkbaar bedrijfsbeleid bij nieuwe klanten – en ging naar een kantoor van ABN-AMRO waar hij de limiet van zijn pinpas eenmalig liet ophogen. Dat vond hij gemakkelijk want dan behoefde hij niet met een berg geld in zijn zak over straat te gaan.

Omdat hij nog meer dan een uur had stuk te slaan, gaf hij toe aan zijn lekkere trek. Hij had zin in een milkshake. McDonald’s dus. De Mac bij de afslag van Nootdorp was het dichtst bij de garage en gemakkelijk aan te rijden. De afslag bij TNO-gebouw met schuin daarachter het kantoor van het MKB, was voor de zoveelste keer aangepast. Het had zeker te maken met de wijk in aanbouw op Iepenburg. Het was inderdaad vanuit verkeerstechnisch oogpunt een verbetering. Hij sloeg af naar de parkeerplaats van McDonald’s en zette hem links van de ingang. Dat was een voordeel van de franchiseformule. Daar waar mogelijk werd een standaard indeling gehanteerd. Na even in de rij gewacht te hebben, bestelde Tromp een grote milkshake vanille. Hij liep naar het terras en ging in een hoek zitten met zicht op de parkeerplaats en zijn auto. Mogelijk een beetje paranoïde, maar hij genoot meer van zijn versnapering als hij zijn wagen kon zien. In tegenstelling tot wat veel van zijn collegae vonden, was hij dol op het eten van de McDonald’s. Mogelijk niet het gezondste, zeker niet chique maar wel lekker en vooral lekker gemakkelijk.

Tromp liet zijn blik rondgaan. Voor een doordeweekse dag was het tamelijk druk. Het mooie weer was er waarschijnlijk debet aan. Het gebruikelijke publiek was aanwezig. Veel moeders met kinderen, wat studenten en een enkele toerist. Eén vrouw in het bijzonder trok zijn aandacht. Ze zat voor zich uit te staren zonder ook maar een hap te nemen van de kipnuggets die in het kartonnen doosje naast een beker met Cola lagen. Ze was duidelijk in gedachten. Tegen zijn gewoonte in – hij had er zelf ook een hekel aan als ze hem aanstaarden – bekeek hij haar langer dan gewoonlijk en nauwkeurig. Ze had lang golvend, bijna zwart, haar. Ze had het achter haar linkeroor gestreken wat een charmant effect gaf en haar goed stond. Haar kleding kon het predicaat

zakelijk correct wegdragen. Een mantelpakje dat er net iets smaakvoller (duurder) uitzag dan gebruikelijk. Haar oogopslag had iets oriëntaals. Het gaf haar een uitstraling die hem aantrok. Haar chique kleding accentueerde haar glooiingen op een manier die hem zeer bevielen. Wat hij van haar benen kon zien was dat ze 'Hollands' waren: lang en slank maar niet te dun. Al met al kwam ze over als een vrouw die een baan had waarbij op haar kleding werd gelet. Mogelijk een advocate of zoiets. Hij had deze kledingstijl de laatste tijd wel vaker gezien bij de senior advocaten op de kantoren waar hij in het kader van de verkoop, meer dan hem lief was, had vertoefd. Hij plaatste haar duidelijk in de categorie senior en dat niet alleen om de kleding die zich onderscheidde van die van de 'sloven', zoals hij de net afgestudeerde, zeventig uur in de week werkende juridische assistenten, noemde. Nee, zij straalde een volwassenheid uit, zelfs nu ze zo somber voor zich uit zat te staren, die je bij de hogere echelons aantrof. Op de grond stond een zwarte tas van leer die het beeld completeerde en het vermoeden van Tromp deed bevestigen. Die tas was een soort van aktetas maar dan sierlijker en duidelijk van een goede kwaliteit.

Die tas had niet alleen de aandacht van Tromp. Hij zag dat twee knullen die op een scooter al een paar keer langzaam langs waren gereden, meer dan normaal aandacht besteedden aan de tas. Vanuit zijn ooghoeken hield hij ze in de gaten. Een van de twee ging de ingang van de McDonald's binnen, liep quasi richting bestelbalie om vervolgens naar het terras te lopen. Op het terras keek hij snel even rond, zag blijkbaar niets dat zijn voornemen deed veranderen en liep toen naar de tas. In het voorbij gaan bukte hij zich en griste hem geroutineerd weg om vervolgens naar de parkeerplaats te spurten. Althans dat was de bedoeling en dat zou waarschijnlijk gelukt zijn als Tromp er niet was geweest. Toen de knul vlak bij Tromp was, sprong deze overeind, stapte naar voren en greep de onverlaat bij zijn schouder. Hij drukte zijn vingers stevig op de zenuwknop die, zo had hij tijdens de vechtsporttrainingen zelf ervaren, niet alleen een scherpe pijnscheut opleverde maar ook de arm deed verlammen. Ook nu bleef dat effect niet uit. De knul gaf een kreet en liet de tas vallen. Tromp drukte de nu zeer tamme tasjesrover richting parkeerplaats waar zijn broeder in het kwaad nerveus aan de gashendel van de scooter draaide waardoor deze elke keer met een schok een stukje vooruitging.

'Wegwezen!' riep hij, terwijl hij de knul een laatste duw gaf zodat die bijna tegen zijn maat viel. 'Laat ik je niet meer zien. Een volgende keer kom je er niet zo gemakkelijk van af!'

De knullen riepen iets dat Tromp niet kon verstaan, waarschijnlijk niet erg complimenteus, maar reden toch snel weg. Tromp keek hen na tot ze uit het zicht waren. Dan draaide hij zich om, ging naar de op de grond liggende tas,

pakte deze op en liep richting de vrouw die was opgestaan en duidelijk geschokt naar hem stond te kijken. Hij overhandigde de tas en maakte een lichte buiging. De buiging had hij aangeleerd om zijn onzekerheid te camoufleren. Mensen die hem beter kenden, wisten dat hij het niet gemakkelijk vond met onbekende dames te spreken. Hij verschuilde zich daarom achter een meer dan normaal beleefd gedrag en dat werd, had hij tot zijn geruststelling ondervonden, meestal goed ontvangen. Zo ook nu.

‘Dank u,’ zei ze zacht toen ze de aangeboden tas aannam.

‘Bent u erg geschrokken?’ vroeg Tromp enigszins terughoudend. Eigenlijk vond hij dat hij al genoeg had gedaan. Normaal zou hij zich nu omgedraaid hebben en alweer op weg zijn naar zijn tafeltje. Doch deze vrouw boeide hem meer dan hij zo kon verklaren. Haar donkere ogen keken hem onderzoekend aan. Ze kwam blijkbaar tot een positieve conclusie want haar gezicht ontspande zich en ze glimlachte.

‘Dat kunt u wel zeggen,’ zei ze. ‘Ik dacht even dat ik alles kwijt was en dat had ik er net even niet bij kunnen hebben.’

De laatste opmerking was duidelijk meer voor zichzelf dan voor hem bedoeld. Een wolk trok over haar gezicht alsof ze even terug was met haar gedachten bij het moment kort voor de actie met haar tas. Dan klaarde haar gezicht weer op.

‘Gaat u toch zitten,’ zei ze uitnodigend, terwijl ze weer plaats nam op haar stoel.

Tromp, haalde zijn milkshake, liep naar haar tafel en ging zo zitten dat hij haar kon zien en de parkeerplaats in het oog kon houden. Deze keer niet voor het zicht op zijn auto, want dat ging niet vanaf die plaats, maar de kans op een mogelijke terugkeer van gefrustreerde tieners deed hem extra alert zijn.

‘Waar zijn mijn manieren. Laat ik me voorstellen,’ zei de vrouw terwijl ze haar hand uitstak. ‘Fay Versteeghen’

‘Evert Tromp,’ zei Tromp en hij beantwoorde haar ferme doch niet te harde handdruk.

Er viel een stilte. Beiden wisten niet goed hoe te verder te gaan. Tromp wachtte af. Versteeghen keek naar de man die haar zo spontaan had geholpen. Ze kon hem niet goed plaatsen. Een flinke man, donkerblond weerbarstig haar en blauwe ogen die haar onbevagen en afwachtend aankeken. Een beetje houterig. Niet het type versierder waar ze zo’n hekel aan had. Ze vond hem wel doortastend. Lang niet iedereen zou zo hebben gereageerd als hij. Zijn kleding had een vrijetijdskarakter zij het van redelijk kwaliteit. Ze vond hem wel aantrekkelijk moest ze toegeven.

Ga niet die kant op, dacht ze, niet nu. Ze keek hem aan en zei: 'Wat fijn dat u zo alert reageerde. U hebt me heel wat narigheid bespaard. Hoe kan ik u bedanken?'

'Geen moeite. Ik heb het graag gedaan. U trok mijn aandacht en ik keek langer naar u dan mogelijk betamelijk en daardoor had ik die knullen wat eerder in de gaten. Dus eigenlijk behoeft u mij niet te bedanken maar moet ik mijn verontschuldigen aanbieden.'

'Ik wou dat er meer mensen waren die er zo over denken en ernaar handelen. De wereld zou er mogelijk anders uitzien. Als ik ooit een wederdienst kan doen, laat het dan alstublieft weten.'

Versteeghen pakte haar tas en haalde uit een zijvak een visitekaartje en overhandigde dat aan Tromp.

'Hier is mijn kaartje. U mag me altijd bellen als u denkt dat ik wat voor u kan betekenen.'

'Dank u,' zei Tromp terwijl het kaartje bestudeerde.

J. F. A. Versteeghen LLM vermeldde het. Ze werkte voor het Ministerie van Justitie in Den Haag. Een jurist met kennelijk een internationale opleiding en dan bij Justitie: interessant!

'Ik heb geen kaartje,' zei Tromp spijtig.

Het was een rare ervaring. De laatste tien jaar zou hij trots hebben gezegd 'CEO Speed.Com' en dan zijn "zakelijke geloofsbriefje" hebben gepresenteerd. Nu had hij geen vermeldenswaardige baan. Hij kon natuurlijk zeggen: 'CEO TMS', doch dat zou veel toelichting vergen. Dan maar beter niets zeggen over werk.

'Ik heb momenteel geen echte baan,' vulde hij aarzelend aan.

Versteeghen begreep het blijkbaar niet helemaal want ze grapte: 'Anders was u waarschijnlijk hier niet geweest. Ik moet dus eigenlijk blij zijn dat u zonder werk zit.' Haar gezicht betrok toen tot haar doordrong wat haar opmerking inhield. 'Of kwets ik u daarmee. Mijn vader zei vaak dat ik eerst spreek en dan pas denk. Waarschijnlijk had hij gelijk.'

'Dan kunt u hem dat, als u hem ziet, zeggen. Waarschijnlijk zal hij dat waarderen.'

'Helaas gaat dat niet. Hij is niet meer.' Er trok een schaduw over haar gezicht.

'Sorry, het had me moeten opvallen dat u in de verleden tijd sprak,' zei Tromp terwijl hij ongemakkelijk verschoof.

Ze keek hem aan en glimlachte. Hij glimlachte terug en voelde zich weer op zijn gemak. Ze spraken verder over alledaagse dingen. Ze was een prettige prater die het blijkbaar op zich genomen had het gesprek luchtig te houden. Na

een, voor het gevoel van Tromp, niet zo lange periode, hield ze midden in een zin op en keek op haar horloge en zei:

‘Jé! Het is al bijna vijf uur. Ik moet echt weg.’ Ze stond op en zei: ‘Nogmaals bedankt en tot ziens, hopelijk in voor mij minder schokkende omstandigheden.’

Tromp stond ook op, schudde vormelijk haar hand. Ook nu was de handdruk stevig en naar de verbeelding van Tromp net iets nadrukkelijker. Hij keek haar na terwijl ze naar de uitgang liep. Vlak voor ze om de hoek verdween draaide ze zich om en zwaaide naar hem. Hij zwaaide terug en had het gevoel te zwaaien naar een oude vriendin: een prettig gevoel. Tromp pakte hun etensresten en gooide die in de afvalbak. Dan ging hij naar zijn auto en reed naar de garage. De gezichten van het garagepersoneel stonden niet vrolijk, waarschijnlijk vonden ze dat hij aan de late kant was. Zonder veel plichtplegingen kreeg hij de sleutels (twee stel) de autopapieren en een wel zeer korte uitleg. Hij kon het nog verschuldigde bedrag pinnen. Hij parkeerde de Golf een eindje verder in de straat. Hij zou morgen met de tram naar Den Haag gaan en dan de Golf oppikken. Nu ging hij in de auto van de zaak naar huis.

Op weg naar Zoetermeer dacht hij terug aan de dag. Wat kon het vreemd gaan. Hij had niet gewerkt en toch interessante dingen gedaan. De koop van een auto en last but not least, een ontmoeting met een interessante vrouw die hij waarschijnlijk nooit meer zou zien. Hoewel hij had haar kaartje.

6

Om vijf voor acht belde Tromp aan. Hij had in Zoetermeer op de Dorpsstraat, niet ver van zijn huis een grote bos bloemen gekocht en daar stond hij wat onwennig mee op de stoep te wachten tot zijn zus zou opendoen. Het was duidelijk een signaal dat er iets bijzonders aan de hand was. Hij bracht nooit bloemen mee, tenzij hij op haar verjaardag kwam. Ongeduldig drukte hij nog een keer op het knopje van de bel. Even later klonk uit de luidspreker:

‘Wie heeft er zoveel haast?’

‘Bloemen voor mevrouw Tromp!’ riep hij in een baldadige bui, haar de gelegenheid gevend zijn stem te herkennen.

‘Kom toch boven bloemenman. Ik ben alleen thuis,’ antwoordde Veronique, het spel meespelend.

De elektrische deuropener zoemde en Tromp duwde de deur open. Zijn zus stond hem boven aan de trap op te wachten.

‘O, je hebt echt bloemen!’ riep ze blij verrast. ‘Groot nieuws dus.’

Tromp grijnsde, liep de trap op en gaf haar een zoen op beide wangen en reageerde met:

‘Dat kun je wel zeggen. Ik ben nu Meneer “Ex”.’

‘Nou, daar wil ik alles over horen. Ga maar vast naar de kamer dan zet ik eerst de bloemen in het water. En als je koffie wilt, mag je die zelf inschenken. Ik heb een thermoskan voor je klaargezet.’

Tromp liep naar de woonkamer, schonk koffie in een mok en ging op de bank zitten.

Het appartement was niet groot. Het was smaakvol ingericht en leverde alles wat Veronique dacht nodig te hebben. Met wat steun van Pa Tromp had zij, drie jaar geleden, het appartement gekocht van de eigenaar van het appartementengebouw die elke keer als de huur van een appartement afliep, die woning te koop zette. Toen ze het kocht moest er best wat aan gedaan worden. Maar nu de keuken, de badkamer en het toilet waren vernieuwd en het hout- en stucwerk in de gehele woning een opknapbeurt hadden ondergaan, zag de woning er pico bello uit. Het bijzondere aan de renovatie was ook dat er geen aannemer aan te pas was gekomen. Het hout- en stucwerk waren gedaan door de familie van Bram, die gezegend was met een oom die binnenhuisarchitect was en een andere oom die de kunst van het timmeren

verstond. De keuken, de badkamer en het toilet waren een jaar geleden door Pa Tromp, die vond dat hij niet kon achterblijven, gerenoveerd. Tromp had van het voornemen van Pa Tromp gehoord en er toen het zijne van gedacht. Maar op de housewarming party georganiseerd door Veronique ter gelegenheid van het gereed zijn van alle verbouwingen, had hij tot zijn verbazing moeten constateren dat zijn vader goed werk had geleverd. Toen hij Pa Tromp met het resultaat feliciteerde, reageerde die zichtbaar verheugd en vertelde: 'Als je met boten werkt, leer je hoe je met kromme ruimtes moet omgaan. Nou dat kwam goed van pas want er was weinig haaks of waterpas. Ik moet zeggen dat ik de benodigde tijd wel heb onderschat. Maar nu het klaar is, ben ik blij dat ik die tijd genomen heb. Het is duidelijk een verbetering. Heb jij gezien dat alle stopcontacten, van roestvrijstaal zijn, op één lijn zitten en midden op een tegel?'

Nou dat detail was Tromp natuurlijk ontgaan. Het was Pa Tromp ten voeten uit. Vaak een extra uitdaging binnen een toch al stevige klus vinden en daar dan subtiel op wijzen. Hij was blij dat zijn vader er zoveel lol aan beleefde.

Veronique kwam binnen met een vaas met daarin de bloemen geschikt.

'Het is de grootste vaas die ik heb,' zei ze toen ze hem op tafel plaatste. 'Zoveel bloemen worden zeker vergezeld door een interessant verhaal. Laat maar horen.' Ze ging op de andere hoek van de bank zitten en keek hem vragend aan.

'De korte of de lange versie?'

'Doe maar de lange. Ik heb alle tijd. Bram verwacht ik niet voor elf uur.'

Tromp vertelde het hele verhaal. Hij verhaalde over de onderhandelingen en hoe de adviseurs van de bank hem geadviseerd hadden en over de resultaten van de deal. Toen hij merkte dat Veronique dat deel van het verhaal minder boeiend vond, ging hij over op het beschrijven van hoe hij er zelf onder was. Kijk, dat had haar aandacht. Zij luisterde geconcentreerd en vroeg toen hij klaar was met zijn verhaal.

'En wat zijn nu je verdere plannen?'

'Daar ben ik nog niet uit. Eigenlijk heb ik er nog niet zo bij stil gestaan. Het afhandelen van de deal heeft mijn volle aandacht gehad. O ja, en ik heb een auto gekocht,' merkte Tromp op, de aandacht afleidend van dat plannen maken.

'Een auto? Je hebt toch een auto.'

'Klopt, maar dat is een auto van de zaak en die moet ik volgende week inleveren.'

'Wat heb je gekocht? Passend bij je nieuwe status? Als het maar niet zo'n achterlijke SUV is!'

Veronique had duidelijk iets tegen grote, brandstof slurpende auto's die, naar haar mening, alleen maar werden gekocht door gasten die niets om het milieu gaven en louter aan hun imago dachten.

'Nee, een Golf,' zei Tromp, zich afvragend of hij 'GTI' eraan toe moest voegen.

'Een gewone?'

'Nee, één met een paar deuken,' antwoordde Tromp haar vraag opzettelijk niet begrijpend.

'Flauw, je weet wat ik bedoel.'

'Een GTI maar dan met automaat. Blauw uiteraard.'

'Uiteraard. En hoe kom je eraan?'

Tromp vertelde van de advertentie in de Auto Trader, van zijn bezoek aan de garage, de proefrit en zijn tocht naar de McDonald's. Even aarzelde hij, maar toen vertelde hij haar ook over het incident met de aktetas. Hij minimaliseerde zijn rol en zijn interesse in de dame zoveel als mogelijk, doch Veronique liet zich niet foppen.

'Zo, dus je vindt haar wel leuk.'

'Hoe bedoel je.'

'Nou, mijn broer die zich gedraagt als een redder in nood; daar moet meer achter zitten.'

'Ja, ze intrigeert mij eigenlijk wel een beetje,' zei Tromp terughoudend. 'Ik heb wel minder interessante vrouwen ontmoet.'

'Wat ga je doen om haar weer te ontmoeten?'

'Weer te ontmoeten?' echode Tromp. 'Dat is nog niet bij me opgekomen.'

'Nee vast niet. Ik denk, als ik je zo hoor, dat je het best leuk zou vinden als je haar weer ergens zou tegenkomen.'

'Ja vast. Met mijn geluk aan de arm van haar vriend of zo.'

'Die kans is aanwezig maar niet groot, denk ik. Ik wed dat ze zo in gedachten zat omdat ze net haar relatie had beëindigd.'

'Jij gelooft in sprookjes hè?'

'Wat nou sprookjes! Ik geloof dat je geluk best een handje kan helpen. Of nog beter: moet helpen, als je iemand ontmoet die je wel interessant vindt.'

'Is dit een gratis advies?' merkte Tromp op in een poging het luchtig te houden.

'Ja, maak je er zo maar mee af. Maar nu is wel het juiste moment om eens serieus aan iets anders te gaan werken dan het vergaren van geld.'

'Vergaren van geld was nooit echt mijn doel,' merkte Tromp ferm op.

'You could fool me,' schamperde Veronique. 'Het is je anders behoorlijk gelukt.'

‘Mogelijk, maar mijn hoofddoel was het ontwikkelen van producten. Intellectuele uitdagingen dus.’

‘Nou dat heb je dan aangetoond. Je hebt een intellect dat goed is in het oplossen van technische problemen en je kunt er nog geld mee verdienen ook. Maar nu zit je, populair gezegd, op een kruispunt van wegen. Je hoeft niet echt meer geld te verdienen. Mogelijk zijn er andere uitdagingen, meer op het menselijke vlak, die net zoveel of misschien wel meer lol opleveren.’

‘Misschien,’ zei Tromp niet helemaal comfortabel met de richting die het gesprek opging. De stokpaardjes van Veronique waren hem bekend. Veel van wat zij zei, sneed echter nu wel hout. En een gesprek uit de weg gaan alleen omdat het onderwerp hem niet aanstond, was niet zijn stijl, dus ging hij eropin met:

‘Mogelijk heb je gelijk. Wat adviseer jij me dan te doen?’

Veronique had daar blijkbaar op zitten wachten. Zij glimlachte, ging rechtop zitten en stak van wal.

‘Je zou kunnen beginnen met het maken van een lijst waarin je alles zet wat je weleens zou willen doen. Heeft wel wat weg van het brainstormen wat jullie bij Speed.Com zo vaak hebben gedaan. Als je het lastig vindt dat in je eentje te doen, wil ik je daar graag bij helpen. En je weet bij brainstormen moet je alles wat in je opkomt opschrijven, ook als je absoluut nog niet weet waarom je eraan denkt. Later kun je dan gaan sorteren en prioriteiten aanbrengen.’

‘Ja, daar zouden weleens onverwachte wensen uit kunnen komen,’ grijnsde Tromp. ‘Lijkt me leuk om een keer te doen.’

‘Niks “een keer doen”. “Nu doen!”. Ik pak mijn laptop dan voer ik daar de dingen in die jij noemt.’

Zonder op zijn antwoord te wachten liep Veronique naar haar werkhoeke om terug te komen met een laptop en een lader die ze gelijk in het stopcontact en de portable stak.

‘Kan ik tenminste niet verrast worden door een lege batterij. En weet je al wat?’

Hoewel hij wel wat geïrriteerd was door het, naar zijn mening, drammerig gedrag van zijn zuster, speelde hij het spel mee en noemde een groot aantal zaken waarvan hij vond dat ze wel in de lijst mochten komen. De meeste wensen gingen in eerste instantie over vakantie, verre reizen, klassieke auto, plasma tv-toestel, nieuw huis etc. Veel luxe wensen dus. Veronique schreef het allemaal, zoals het hoorde, zonder enig commentaar op. Toen hij stilviel, vroeg ze hem om ook aan mindere luxe wensen te denken en die dan te noemen. Na enig nadenken breidde Tromp de lijst uit met: sporten, hobby vinden, vriendschap, vriendin, gelukkig worden, mensen ontmoeten, mensen helpen.

Toen hij ook daarna stilviel, vroeg Veronique of hij bij bepaalde onderwerpen wat uit te diepen omdat ze sommige zaken wel erg algemeen geformuleerd vond. Ook nu werkte Tromp mee en aan het eind van een ruim uur piekeren had hij een lijst die volgens hen een goede start vormde.

‘En nu gaan we de volgorde van uitvoering van de lijst bepalen,’ zei Veronique en ze vervolgde op quasi belerende toon: ‘Want, zoals mijn broer altijd zegt: wat belangrijk is, hoeft niet altijd urgent te zijn.’

‘Zo, dus je neemt ook weleens wat aan van je broer,’ zei Tromp lachend.

‘Ja, hoor en daarom stoppen we pas als we ook de urgentievolgorde van jouw wensenlijst hebben bepaald.’

Ze besteedden nog een half uur aan het in volgorde zetten van de lijst. Toen de lijst hun beider goedkeuring, maar met name die van Veronique, kon wegdragen, stonden bovenaan: “Vakantie”, “ander huis”, “hobby vinden” en “vriendschap zoeken”.

Tromp kreeg de lijst uitgeprint mee en ook op een stickie gekopieerd met de mededeling dat hij er best thuis verder aan kon werken. Hij had er een goed gevoel bij. Dit kon hij hanteren: een lijst en een methode om met “softe zaken” om te gaan.

‘Ik ben blij dat je doorgedrukt hebt,’ bekende hij Veronique. ‘Ik zag het eerst helemaal niet zitten en deed het meer om niet onsportief te zijn. Nu moet ik toegeven dat het een goed voelend resultaat heeft opgeleverd.’

‘Fijn te horen, Evert, maar nu komt het moeilijke deel,’ zei Veronique ernstig. ‘Doen wat je op de lijst hebt aangegeven als belangrijk en urgent. Als je er niet actief mee bezig gaat, zal er weinig veranderen. Beloof je me er echt serieus mee aan de slag te gaan?’

Tromp knikte wat hem een dankbare blik en een dikke pakkerd opleverden. Toen vond hij het welletjes en vroeg zijn zus de groeten aan Bram te doen en vertrok.

Veronique keek haar broer na toen hij de straat uitreed. Ze was blij dat ze een manier gevonden had om hem ertoe aan te zetten wat meer om zich heen te kijken. Hij had zoveel potentie en gebruikte het alleen maar voor zijn technische dingetjes. Wat zou het toch mooi zijn als hij door de lijst op een spoor werd gezet dat leidde tot meer contacten met mensen. Ze was ervan overtuigd dat wanneer hij eenmaal de smaak te pakken had, hij net zo bedreven kon worden op het sociale terrein als op het technische. Al zou hij maar half zo succesvol zijn, dan zou hij een aanwinst voor zijn omgeving worden. Ze zuchtte. Wat was het toch moeilijk om van iemand te houden en zo graag te willen dat hij meer kon opbrengen voor zaken die belangrijk waren. Ze hoopte dat haar bemoeienis zou leiden tot een gelukkige Evert. Want al had hij dan zakelijk

succes, hij kon veel gelukkiger zijn. Ze nam zich voor de uitvoering van zijn voornemens aandachtig te volgen en hem zo nodig achter de vodden te zitten.

De reis naar huis verliep zonder incidenten en niet veel later was Tromp fluitend de “naar bed routine” aan het doorlopen. Fluiten. Dat was lang geleden.

7

Tromp had na het opstellen van zijn wensenlijst eerst een paar dagen gewacht voor hij begon met het uitvoeren ervan, maar vond toen toch dat hij het moest proberen. Bovenaan stond “Vakantie houden” en dat was bepaald niet iets waar hij veel gebruik van had gemaakt. Speed.Com was altijd een tijd slurpend project geweest. Weinig ruimte voor wat anders dan hard werken en professionele contacten.

De enkele vriendinnen die hij, telkens kort, had gehad waren niet mis te verstaan geweest toen ze hem duidelijk maakten dat ze niet konden en wilden concurreren met zijn Speed.Com. Nu was dat voorbij en was hij een vrij man. Wat te doen met die vrijheid was de uitdaging. Hij had er lang over gedacht en was tot de conclusie gekomen dat hij op het gebied van vakantie houden zeer onwetend was. Hij wist eigenlijk niets van reizen buiten de zakenreizen en die bestonden voornamelijk uit vliegen en vergaderen. Hij was in heel wat landen en interessante steden geweest, doch verder dan de luchthaven en de vergaderzalen was hij zelden gekomen. Zo was hij pas bij zijn achtste bezoek aan New York als een toerist door de stad gaan wandelen en op het Vrijheidsbeeld beland en dat eigenlijk alleen maar omdat hij samen met een medewerker het weekeinde over moest blijven omdat een potentiële afnemer hen pas maandag kon ontvangen. Zonder die medewerker was hij er mogelijk zelfs niet aan begonnen. Natuurlijk had hij bij al dat reizen aangenaam gedineerd en was hij weleens uitgenodigd voor een concert of zo, doch altijd was de ondertoon duidelijk zakelijk.

Een vakantie plannen bleek niet eenvoudig. Er was gewoon te veel keuze. Dus besloot Tromp zich te laten adviseren. Hij ging naar de Dorpsstraat waar hem een reisbureau van Cook was opgevallen.

Op het reisbureau legde hij uit wat zijn situatie was en vroeg naar hun advies. Het meisje dat hem te woord stond, had aarzelend toegegeven dat het “haar eerste week” was en had een meer ervaren collega gevraagd Tromp over te nemen. Die was duidelijk in haar advies. Een groepsreis, met een groep die van een actieve vakantie hield, zou een mooie eerste ervaring kunnen worden. Zelf was ze het jaar daarvoor naar IJsland geweest en dat was zo goed bevallen dat ze het hem van harte durfde aan te bevelen.

Oké, hij zou “met een groep” naar IJsland gaan.

Toen hij het reisbureau verliet, was voor hem een reis geboekt die over veertien dagen zou aanvangen en 12 dagen zou duren, de vlieguren inbegrepen. Het zou een rondreis worden. Met een bus zou langs allerlei bezienswaardigheden worden gereden, terwijl de overnachtingen in toeristenhotels zouden plaatsvinden. Er zou veel gelopen en geklommen worden. Goede, ingelopen wandelschoenen werden aanbevolen.

Zo, het eerste onderwerp van mijn wensenlijst is in gang. Nu zoeken naar een ander huis, dacht Tromp toen hij naar huis liep. Hij wou vandaag ook daar een stap in maken.

Thuisgekomen ging hij gelijk het internet op.

‘De waarde van een huis,’ had hij eens van een makelaar gehoord, ‘wordt in de eerste plaats bepaald door de ligging en vervolgens door de ligging.’ Dat die stelling nog steeds opgang deed, bleek wel uit de prijzen die Tromp op het internet bij huizen zag staan waar hij kraak noch smaak aan vond maar die wel op mooie plekken stonden. Dus de plaats was blijkbaar belangrijk. Maar wat vond hij zelf dat een huis moest hebben. Hij surfte nog een tijdje door en had toen naar zijn idee voldoende informatie om het gewenste huis te specificeren. Het leek wel op het opstellen van een RFP (Request For Proposal). Dat was iets wat hij veel gedaan had. De vraagstelling was belangrijk. De formulering van een RFP bepaalde namelijk wat je terugkreeg. Dus dacht hij goed na over de eisenlijst. Dan sloeg hij aan het schrijven.

Het werd een lange lijst met kreten die naar zijn mening van toepassing waren op de woning die hij zocht. Niet elke kreet was even belangrijk zodat hij besloot de belangrijkste te groeperen tot een lijst die eventueel aan een makelaar zou kunnen worden gegeven.

Samengevat moest het door hem gewenste huis aan de volgende criteria voldoen:

- Gelegen in een rustige buurt met veel privacy
- niet te ver van winkels
- een grote, niet moeilijk te onderhouden, tuin
- ruimte voor een werkplaats om te knutselen
- een moderne keuken
- voldoende kamers
- Alle woonfuncties op één verdieping
- Veel parkeerruimte
- Extra garages

Met deze lijst gewapend, ging Tromp weer het internet op. Al snel kwam hij tot de conclusie dat je voor ruimte en privacy beter niet in de Randstad kon zoeken. Brabant, Overijssel en Gelderland hadden nog steeds gebieden waar je

goed kon wonen en die ook op redelijke afstand van de Randstad lagen. Want zijn vertrouwde stekje in Zoetermeer opgeven, was niet het eerste waar hij aan dacht. En dat hoefde ook niet. Hij kon het zich per slot best veroorloven zijn huidige appartement aan te houden. Het was ook een mooi vangnet als hij een verkeerde keus zou maken. Al plussend en minnend, koos hij er voor zijn geluk maar eerst in de provincie Overijssel te beproeven. Het laatste duwtje om het daar eerst te proberen kwam doordat hem te binnen schoot dat hij eens bij een directeur van een kabelfabriek thuis was geweest die vlak bij Enschede woonde. Hij kende de man, die als Jan Brouwer door het leven ging, redelijk goed, trok de stoute schoenen aan en belde hem op. Hij werd door de secretaresse herkend en gelijk doorverbonden. Na wat uitwisselen van beleefdheden, kwam natuurlijk het gesprek op de deal. Gelukkig werd er niet lang bij stil gestaan en kon Tromp het onderwerp op het zoeken naar woningen brengen.

‘Ja, in deze buurt staan best wat leuke spulletjes te koop,’ zei Brouwer aarzelend. ‘Ik zou alleen je niets durven aan te bevelen. Ik denk dat je voor een goed advies beter met een makelaar in zee kunt gaan.’

‘Oké, dan is mijn volgende vraag natuurlijk: Ken jij iemand die je zou willen aanbevelen?’

‘Ik ken een goeie die een kantoor heeft in Almelo. Hij heet Groenendijk, Hans Groenendijk. Hij is in het makelaarswereldje niet echt populair want hij probeert zijn werk te combineren met het doen behouden van het bestaande landschap wat niet altijd goed valt bij die makelaars die bijvoorbeeld voor een projectontwikkelaar huizen verkopen. Bovendien heeft hij een nogal groot rechtvaardigheidsgevoel en is hij best bereid een collega op zijn nummer te zetten, als hij denkt dat die een potentiële koper dreigt te belazeren.’

‘Nou, dat zijn voor mij alleen maar aanbevelingen’

‘Ik weet niet of hij graag zoekopdrachten uitvoert, maar weet je wat? Ik zal hem bellen en hem vragen of hij geïnteresseerd is. Ik mail je de uitkomst wel en geef je dan, als hij het wil, gelijk zijn contactdata. Is je privé e-mailadres nog het hetzelfde?’

Tromp bevestigde dat en hield verder het gesprek kort. Hij vermoedde dat het gewaardeerd werd.

Binnen een uur had hij een e-mail met het bericht dat de makelaar bereid was en dat hij de volgende dag tussen 10 en 11 uur telefonisch bereikbaar was. Het benodigde telefoonnummer was bijgevoegd.

Zo gebeurde het dat hij de volgende dag in gesprek was met de makelaar in Almelo. Hij legde uit wat zijn wensen waren en kreeg te horen dat Groenendijk op zoek zou gaan en hem de gegevens van een woning zou mailen als hij dacht

dat die aan zijn wensen zouden voldoen. Hij wist niet op welke termijn want zijn wensenlijst sloot, ook in Overijssel, veel woningen uit.

Tromp vernam een week lang niets van de makelaar. Dan kreeg hij een mail. Een oude dokter stopte met zijn praktijk en de woning met praktijkruimte kwam ter beschikking. Tromp keek naar de gegevens, vond dat de woning te veel in het centrum lag, merkte op dat er geen schuur bij was en liet Groenendijk weten dat hij verder mocht zoeken.

Een paar dagen later mailde Groenendijk gegevens over een woonboerderij. Inderdaad de schuur was er, en geen kleine ook, maar de woning was anders dan Tromp in gedachten had. Daar kwam bij dat zijn beeld van privacy niet overeenkwam met wat hij op de foto's aantrof. Ja, er was privacy maar die werd bereikt door het feit dat de boerderij in "the middle of nowhere" lag. Tromp legde in zijn antwoordmail uit dat dit beslist niet was wat hij zocht en waarom. Ook gaf hij aan dat hij de komende weken buitenslands zou zijn en op betere berichten hoopte wanneer hij terug was. Groenendijk reageerde door hem een goede vakantie te wensen en voegde er nog aan toe dat hij nu ook makelaars uit zijn netwerk zou raadplegen en dat hij Tromp zou bellen als daar iets uitkwam.

De andere wensen van de top van zijn lijst zijnde "hobby bedrijven" en "vriendschap zoeken" waren onderwerpen die hij wat meer tijd gaf. Als hobby had hij het sleutelen aan een klassieke auto in gedachten maar dat was niet iets dat hij gemakkelijk in zijn huidige woning zou kunnen opzetten en mogelijk zou dat heel waarschijnlijk beter gaan als hij een ander huis had. Vriendschap zoeken zou niet eenvoudig worden. Je kon niet zoals bij een huis even een lijst met specificaties maken, die dan aan een makelaar geven en gaan wachten op zijn berichten in de mail. Natuurlijk waren er dating bureaus, zelfs veel op het internet, die grote kansen van slagen voorspelden. Veronique had hem echter voor zulke bureaus gewaarschuwd.

'Begin er niet aan,' zei ze stellig toen hij het er een paar maanden geleden eens met haar over had. 'Natuurlijk zal je best veel reacties ontvangen als je in je profiel opneemt dat je een succesvol zakenman bent op zoek naar een vriendin. Dan zijn al je andere kwaliteiten helemaal niet meer belangrijk voor de zoekende dames. Ik neem tenminste aan dat we het hier over dames hebben,' voegde ze er schertsend aan toe.

'Ja, hoor. Ik ben op zoek naar een lekker stuk, gezond, niet al te slim, maar wel erg lief voor de kinderen,' had Tromp gereageerd.

'Ja, maak er maar een grap van,' had ze lachend geantwoord en op meer serieuze toon. 'Wil je eigenlijk wel een partner en wat verwacht je van zo'n iemand? Heb je er überhaupt goed over nagedacht?'

‘De laatste tijd meer dan voorheen,’ had hij toegegeven. ‘Stel dat de verkoop doorgaat, dan kan mijn leven er heel anders uit gaan zien. Dan kan ik tijd vrijmaken voor zaken die ik tot nu toe niet belangrijk genoeg vond. Natuurlijk weet ik wel dat zakendoen niet alles in het leven is,’ vervolgde hij snel toen hij aan het gezicht van Veronique zag dat ze op het punt stond hem te onderbreken. ‘Ik denk alleen, meer dan jij, dat voor alles een tijd is. Net als in dat liedje van de Seekers: There is a time for everything.’

‘Zo, dus de Seekers zijn debet aan je levensfilosofie. Die gasten hebben overigens ook liedjes gezongen die je in dit kader mogelijk minder leuk zult vinden. Maar zonder dollen. Ben je van plan binnenkort serieus op zoek te gaan? Dan zou ik maar eens beginnen met me meer onder de mensen te begeven. Want ik denk dat zelfs jij begrijpt dat alleen het denken aan vissen weinig oplevert. Als je tenminste iets aan de haak wilt slaan en niet alleen je tijd wilt passeren. Want dat gaat vanzelf. Als je te lang wacht, zien ze vanzelf een oude lul die het van zijn geld moet hebben en dat levert toch een ander soort contacten en vriendschappen op.’

Nu dacht Tromp dat ze wel wat doordraafde, maar die opmerking over onder de mensen begeven was blijven hangen. Want wanneer was hij voor het laatst uit geweest? Als je niet de zakelijke uitstapjes meetelde, was dat zeker drie jaar geleden. Eigenlijk had zijn laatste vriendin dat georganiseerd. Zij had een weekend op een kasteel verzonnen. Het had best leuk kunnen zijn, ware het niet dat hij veel telefonisch was geraadpleegd omdat “er een deadline moest worden gehaald”. De week daarop had zijn vriendin een brief geschreven waarin ze uitlegde waarom ze niet met hem verder wilde. Het had hem toen niet veel gedaan, wat mogelijk een veeg teken was.

Dus we gaan ons buitenshuis wagen en onder de mensen begeven, dacht Tromp balorig.

Het vinden van iets dat hem aantrok bleek niet gemakkelijk en uiteindelijk hield hij het maar op een bezoek aan een bioscoop met aansluitend langs een gelegenheid waar mensen tijd doorbrengen, een kroeg waarschijnlijk, maar dat zag hij dan wel.

Vrijdagavond ging Tromp naar Rotterdam. Hij parkeerde zijn Golf langs de Westblaak bij een parkeermeter en liep richting Maas. Vlak bij de Maas wist hij de bioscoop te liggen waar het vervolg van de *The Bourne Identity* draaide. Het was het soort film dat hij leuk vond. Een combinatie van actie, humor en een weinig romantiek ging er bij hem wel in. Hij was iets aan de vroege kant en moest nog wachten op het vertrekken van de vorige lichte bezoekers. Toen de laatste van de stroom bezoekers de zaal had verlaten, kregen Tromp en het dozijn mensen dat er al stond, het sein dat ze naar binnen mochten. Er waren

geen gereserveerde plaatsen en de geroutineerde bezoekers spurten naar binnen. Tromp volgde op zijn gemak en kon nog een plaats krijgen in het midden halverwege de zaal. Het was weer even wennen aan het gedrag van de doorsnee bioscoopbezoekers die, voorzien van grote bakken popcorn en ander snoepgoed, in de stoelen gingen hangen. Tromp besloot de voeten die plotseling links van zijn hoofd verschenen te negeren. Ze waren er ook maar even want na een scherpe opmerking van een vrouwspersoon verdwenen ze weer rap.

De hoeveelheid reclame was niet veel minder dan hij zich herinnerde. Hij vond ze alleen nog meer stupide. Reclamemakers leden blijkbaar aan verstandsverbijstering want om schaars geklede dames producten te laten aanprijzen waarvan iedereen kon verzinnen dat moeder de vrouw over de aanschaf besliste, getuigde niet van veel intellect. Ook in de zaal hoorde hij hier en daar een schampere opmerking. Een niet zo goed oplettend jongmens maakte ter zake een opmerking die bij zijn vriendin in het verkeerde keelgat schoot. Hij werd luid en duidelijk op zijn plaats gezet, wat aanleiding was voor een gniffelgolf. Zitten in een bioscoop heeft zijn leuke kanten als je er voor open staat.

Op het witte doek, redde de held zich uit veel hachelijke situaties en in zo'n tempo dat het Tromp al snel duizelde. Hij stopte met de verhaallijn op logica te beoordelen en liet het maar over zich komen. Wel genoot hij van de vechtsènes die redelijk goed in elkaar zaten. De auteur, mogelijk ook de regisseur, hadden waarschijnlijk lessen gevolgd, of zich goed laten voorlichten, want de tegenstanders gingen tenminste niet met één klap onder zeil en ook de klappen die door de held werden geïncasseerd, vertraagden zijn handelen geloofwaardig. Na ruim anderhalf uur waren alle hindernissen uit de weg geruimd en ging de held op weg naar wat zeker een vervolgfilm zou opleveren.

Na het verlaten van de bioscoop ging Tromp op zoek naar "de kroeg". Hij had geen specifiek idee en liep min of meer mee met de stroom. Die stroom werd steeds dunner en bestond uiteindelijk uit twee groepen jongelui die op weg naar de Witte de Withstraat bleken te zijn. De Witte de Withstraat heeft een verzameling eetgelegenheden voor alle nationaliteiten, of liefhebbers van dergelijk eten, afgewisseld met diverse soorten kroegen. Tromp liep langs de verschillende uitspanningen tot hij een café zag dat hem wel aansprak. Mogelijk was het feit dat het niet zo opviel wel het meest kenmerkende. Het was duidelijk een café op leeftijd dat waarschijnlijk alle renovaties van de omliggende gelegenheden had gezien en overleefd.

Tromp liep naar de ingang waarvan de deur uitnodigend open stond. Uit de deuropening kwam het geroezemoes van pratende mensen vermengd met niet

zulke harde muziek van, wat hij hoopte, een jukebox. De deuropening doorgaand, kwam hij in een klein halletje dat aan de cafézijde was afgesloten door een vliegengordijn bestaande uit licht en donkerbruine stroken plastic. De uitbater begreep blijkbaar dat zijn café in de categorie bruine cafés viel en deed er alles aan dat te benadrukken. Tromp sloeg het vliegengordijn opzij en stapte naar binnen. Het was er druk. Dat was geen slecht teken. Hij wachtte even om zijn ogen gelegenheid te geven aan het donker te wennen en keek ondertussen toch maar rond. Slechts een paar hoofden hadden even zijn kant opgekeken en waren weer teruggedraaid naar hun gesprekspartners.

Er was nog één tafeltje leeg en verder zou hij mogelijk wel ergens bij kunnen aanschuiven, maar dat leek hem niet passend. Dus koerste Tromp richting bar die als een halve U tegen de lange muur was geplaatst en waar hij nog twee vrije plaatsen ontwaarde. De ene plaats was aan de linkerkant en bij de opening van de U en de andere bevond zich meer naar rechts. De linker vrije plek was naast een dame die, toen Tromp richting bar liep, hem uitnodigend toelachte. Tromp knikte en liep naar de andere plaats. Deze plaats was bijna op het eind bij de muur. Bijna, omdat aan het eind een man zat, half tegen de muur geleund, met zijn benen naar links, daarmee maar nauwelijks ruimte gevend aan een eventuele buurman. Hij knikte vriendelijk naar de man en wurmde zich nadrukkelijk op de kruk. De man zuchtte zacht en ging meer recht zitten. Tromp bestelde een Cola en liet de sfeer van het café tot zich doordringen. Het had iets wat je het best kon omschrijven als “ouderwets gezellig”. Hij kon zich voorstellen dat vroeger buurtbewoners hiernaartoe kwamen om nieuwtjes uit te wisselen. Nu waren het zeker niet alleen buurtbewoners. Het gezelschap was gemêleerd. Er zaten, wat Tromp inschatte, hoofdzakelijk studenten, toeristen en een paar tafels met lieden die een voor hem onduidelijke taal spraken met veel keelklanken. De tafeltjes waren van bruin hout, niet groot maar voldoende om met z’n vieren aan te zitten, wat te drinken en een sigaret te roken. En dat werd volop gedaan. Het enige minpunt wat hij zo zag. Maar ja dit was ook Nederland, 2003. Het zou waarschijnlijk nog wel een paar jaar duren voor de plannen van de regering om cafés rookvrij te maken ook zouden worden uitgevoerd.

In de hoek naast de gang die naar het toilet leek te gaan, stond een jukebox. Een “one more time WurliTzer”, zo te zien. Een replica: kopie van de originele maar dan met cd’s. De ronde vorm en de lichtslangen met daarin belletjes die naar boven dreven, fascineerden hem al sinds hij een kind was.

Die komt op mijn wensenlijst, dacht hij en hij stond op om te zien of in de jukebox liedjes zaten die hem aanspraken. Hij drukte op de knoppen van de catalogus maar zag niet zo gauw iets bekends en om nu zomaar een nummer te

kiezen om het mechaniek te zien werken, vond hij ook zowat. Dus ging hij terug naar zijn plek. Zijn buurman had hem blijkbaar in de gaten gehouden want hij zei:

‘Niets van je gading?’

‘Nee, ik verwachtte meer jaren vijftig en zestig nummers, maar hier zit modern spul in.’

‘Ach ja, Freek zal waarschijnlijk wel de plaatjes erin stoppen waarvan hij denkt dat ze gedraaid worden. Niet dat ik iets tegen een Gouwe Ouwe heb hoor,’ haastte hij te zeggen. ‘Maar de jeugd van tegenwoordig geeft de voorkeur aan andere muziek. En door de week is hun aantal veel groter,’ zei hij, wijzend op de groep studenten.

De jeugd van tegenwoordig, dacht Tromp. Ik hoor blijkbaar niet meer bij de jeugd.

Tromp hield het gesprek gaande, stelde zich even later voor en leerde dat zijn buurman Veenman heette. Nog later kwam hij erachter dat Veenman een Engelse vader had en een Nederlandse moeder, dat zijn voornaam Charles was, doch dat hij luisterde naar Cor wat hem veel opmerkingen over de kroonprins van Engeland bespaarde. Toen hij zes jaar oud was, was zijn moeder weer, met Cor en zijn drie jaar jongere broer, naar Nederland gekomen. Ze hadden de Nederlandse Nationaliteit geaccepteerd en de Britse paspoorten laten verlopen. Wat je al niet hoorde in een uurtje kletsen. Veenman zat duidelijk op zijn praatstoel en de verhalenstroom leek pas te houden met de hoeveelheid bier die hij tot zich nam. Toen Veenman terloops opmerkte dat hij er al vanaf zeven uur zat, kreeg Tromp een aardig beeld van de hoeveelheid alcohol die deze man wist te verstouwen. Het leek nauwelijks invloed te hebben op zijn fysiek gestel want Tromp kon niets aan hem zien toen hij wegliep voor een sanitaire stop.

Tot het moment dat Veenman terugkwam van een tweede bezoek aan, wat hij noemde, de latrine, had Tromp niet noemenswaardig veel over zichzelf prijsgegeven. Luisteren vond hij in dit geval wel zo leuk.

Aan de wand van het café gelegen tegenover de jukebox hing een tv-toestel. Daarop speelde een film waar Tromp met een half oog naar keek. Dat bleek zijn buurman ook te doen want toen de hoofdpersoon, met een pistool onder zijn trui door het poortje op een vliegveld liep zonder dat het werd opgemerkt, reageerden ze bijna tegelijk.

‘Dat geloof je toch niet!’ zei Veenman een wegwerpgebaar makend. ‘Zo’n apparaat geeft al alarm als je een paperclip in je broek hebt zitten. Ze denken zeker dat een GLOCK niet te detecteren is.’